

Série II, Číslo 8

JE TVŮJ ŽIVOT HODEN EVANGELIA?

Kázáno v Jeffersonville

30. 6. 1963

William Marrion Branham

„Mluvené Slovo je originální semeno“

JE TVŮJ ŽIVOT HODEN EVANGELIA?

(Is your life worthy of the Gospel?)

kázáno 30. června 1963 v Jeffersonville, Indiana, USA

Zůstaneme stát v modlitbě, skloníme svoje hlavy a vzhledneme k Pánu. Máte-li prosby, které mají být Bohu předloženy, dosvědčte to zvednutím rukou k Němu a přemítejte ve svých srdcích o tom, co si vyprošujete.

Náš nebeský Otče, jsme vděční za tento den, který se chýlí ke konci a stane se částí dějin. Dnešní ranní bohoslužba je za vámi. Slova, která byla mluvena, jsou zaznamenána na zvukovém pásku. Jednou staneme proti nim. Buď byla správná nebo ne. Věříme, že byla správná, protože je to Tvé Slovo.

Prosíme, abys dnes večer naše prosby splnil. Zdvihli jsme své ruce, přicházíme k Tobě se svými záležitostmi a víme, že je Ti známo, co potřebujeme a za co se modlíme. Prosíme, abys nám odpověděl, Pane, a dal nám žádost našich srdcí, abys tím byl uctěn. Dej to, Pane.

Uzdrav nemocné v našem středu. Odpusť všechny hříchy a odejmi všechnu nevíru. Dej nám dnes večer opět Svě požehnání, zatímco se zahlubáme do Tvého Slova a budeme pozorovat čas, ve kterém žijeme. Nešli jsme se za jiným účelem, než za tím, abychom poznali, jak bychom lépe pro Tebe žili a Tobě se dostali blíže. Vidíme, že ten den se blíží a chtěli bychom stále znovu společně Tebou být vyučováni. Dej to, Otče, ve jménu Ježíše. Amen!

Třicet tři léta jsem zaměstnán tím, že jsem rybářem lidí. Pán nám pomoz získat každého člověka, kterého najdeme. První vyjití se stalo za času Mojžíše, když Bůh sestoupil a se zjevil – Duch svatý v podobě ohnivého sloupu – a lid izraelský vyvedl z Egypta. Druhé vyjití se stalo, když Kristus vyvedl Církev ze židovstva. Třetí vyjití je vyvedení Nevěsty z Církve tím stejným ohnivým sloupem. Duchovní Církev vyjde z přirozené církve.

Rád bych, aby toto kázání dnes večer bylo opět zaznamenáno na zvukový pásek. Název je: „JE TVŮJ ŽIVOT HODEN EVANGELIA?“. Rád bych se v něm odvolal na některá místa z Písma a několik poznámek. Nejprve přečteme Slovo Boží. Nežli to učiníme, skloníme ještě jednou svoje hlavy před Ním.

Pane Ježíši, každý člověk, který má fyzickou sílu, může otevřít Bibli, ale nikdo nemůže její obsah zjevit, než Ty Sám. Pane, já Tě prosím, pomoz mi, abych mohl toto téma, které jsi mi na srdce položil, správně podat, aby všichni lidé různých národností zvěděli, jaký mají vést život. Tak mnozí se mě ptají: „Záleží křesťanský život v tom, navštěvovat bohoslužby, pomáhat chudým, být členem nějaké církve, zachovávat věrnost té

církví?“ Otče, my prosíme, abychom obdrželi dnes večer správnou odpověď Tvým Slovem, které budeme pozorovat. Já Tě o to prosím ve jménu Ježíše Krista. Amen!

Přečteme si nyní ev. Lukáše 14, od 16. verše:

„Ježíš pak řekl jemu: Člověk nějaký učinil večeri velikou a pozval mnohých. I poslal služebníka svého v hodině večere, aby řekl pozvaným: Pojdte, nebo již připraveno jest všecko. I počali se všichni jednomyslně vymlouvat, první řekl jemu: Pole jsem koupil i musím vyjítí a shlédnouti je; prosím tebe vymluv mne. A druhý řekl: Patero spřežení volů koupil jsem, a jdu, abych jich zkusil; prosím tebe, vymluv mne. A jiný dí: Ženu jsem pojal, a protož nemohu přijítí. I navrátiv se ten služebník zvěstoval ty věci Pánu svému. Tedy rozhněvav se hospodář, řekl služebníkovi svému: Vyjdi rychle na rynky a ulice města, a chudé, i chromé, i kulhavé, a slepé uveď sem. I řekl služebník: Pane, stalo se, jakž jsi rozkázal, a ještě místo jest. Tedy řekl pán služebníkovi: Vyjdiž na cesty a mezi ploty, a přinut' vjítí, ať se naplní dům můj. Nebo pravím vám, že žádný z mužů těch, kteří pozváni byli, neokusí večere mé.“

Povšimli jste si, že bylo trojí pozvání. Ti první byli prošeni a nepřišli. Potom vyšel hlas pro uzdravovací tažení, aby byli přivedeni slepí a chromí. Avšak zbylo ještě místo, a proto vyšlo pozvání: *„Vyjděte na cesty a mezi ploty a přiveďte je – dobré i zlé“*. U Matouše 22 si můžete přečíst podobenství. Z tohoto textu vyjímám téma: *„JE VÁŠ ŽIVOT HODEN EVANGELIA?“* Ježíš nám zde dává vědět, že lidé vždy hledají výmluvu, aby Jeho pozvání, které přichází skrze Slovo Boží, nepřijali; i když je důkladně prokázáno, že je to JEHO pozvání k svatební hostině, přece lidé hledají výmluvu.

Můžeme se vrátit do všech věků, ve kterých pozvání vyšlo. V podobenství o vinaři je nám řečeno, jak vyslal svoje služebníky. S prvním zle nakládali a poslali zpátky. Druhého zmrskali a žádného z těch služebníků nepřijali. Potom poslal pán vinice svého syna a když přišel, řekl: *„Toto je dědic, zabijeme ho a pak dědictví připadne nám.“* Je psáno: *„Pán přijde a vyhladí vinaře a dá vinici jiným.“*

Vidíme, když Bůh pozve lidi a oni pozvání odmítnou, nezbyvá nic jiného než soud. Když překročíte hranici milosti, zbývá již jen soud. My vidíme, že se tím lidem ve všech věkách provinili. Je mnoho příkladů v Písmu svatém, že se to dělo skoro v každém čase.

Když Bůh poslal Svého služebníka Noema a učinil přípravu pro lid, aby mohl vyváznout, smáli se a Noemovi se posmívali. Bůh připravil cestu, ale oni hledali výmluvy. Nebylo to podle jejich moderního smýšlení. Neby-

lo to tak, jak si přáli. Hledali výmluvy v čase Noema. Měli výmluvy ve dnech Mojžíše a ve dnech Eliáše. Hledali výmluvy ve dnech Ježíše Krista, vymlouvají se i dnes.

V tom podobenství se obrátil On přímo na Izrael – k těm nejdříve pozvaným. To se nyní týká lidí tohoto času, Církve, která byla na svatbu pozvána a která pozvání k duchovní slavnosti nepřijímá. Prostě je nechtějí přijmout. Mají něco jiného na práci a hledají svoje výmluvy.

Kdyby byl Izrael před 2 000 léty přijal pozvání, které dostali, bylo by to dnes s nimi jiné. Před 2 000 lety Izrael odmítl pozvání na svatbu. Potom je stihl soud. Ježíš řekl, že kamenovali a zabili

proroky, kteří k nim byli posláni a že stále hledají svoje výmluvy. Můžeme si probrat výmluvy lidí v různých časových obdobích. Za času Ježíše byli by mohli říci: „On přece nepatří k žádné z těchto skupin!“ Ptali se: „Odkud má tento člověk učenost? Do které školy chodil? Není on syn tesaře? Není Maria jeho matkou? Nebydlí mezi námi jeho bratři a sestry? Odkud má **tento** tu velikou plnou moc?“ Jinými slovy, nepatřil k nim. Proto říkali, že má Belzebuba a že je z Ďábla. Mínili, že má náboženského zlého ducha, který Jej připravil o rozum. Proto tak vystupuje a jedná nepřistojně. A že Mu nemá být věnována pozornost.

Víme, co se Izraelovi přihodilo, jaký nářek nastal. Oni si byli tak jisti tím, že ten člověk byl převrácený, že volali, když Jej odsoudili: „*Krev na nás a na naše děti.*“ Tak se stalo.

Ježíš jim řekl, že svými výmluvami zabili proroky a ty spravedlivé muže, kteří k nim byli posláni. Místo, aby přijali Boží Slovo, připustili, aby platila lidská ustanovení. Tím však způsobili, že Slovo Boží pozbylo moci. Buďto řeknete, že Slovo Boží vyjadřuje vůli a úmysl Boží, nebo se budete shánět po něčem vlastním, co má být lepší. Musíte volit jedno nebo druhé. Nemůžete sloužit Bohu a mamonu. Musíte umět říci: „Toto je pravda.“ Ne, že jenom část toho je pravda a jiná ne, ne že to není správně zařaděno nebo správně vyloženo, nýbrž: „Toto je pravda.“

V Bibli stojí, že Slovo Boží nepřipouští vlastní výklad. Nikdo nemá právo sám si je vykládat. Bylo to napsáno a tak to Bůh uskutečňuje. Tak jak to stojí napsáno, tak to musí být. Přijměte to, jak to bylo napsáno. Tehdy měli svoje ustanovení a zaslíbení Boží pro ně pozbylo moci. Šli kolem toho, když se od toho vzdálili.

Kdyby byly národy přijaly před 75 lety požehnání Letnic, když padl Duch svatý, byly by na tom dnes jinak. Před 75 lety měli v Rusku velké probuzení, neboť Bůh se sklonil a probuzení sahalo až na Sibiř. Ale co učinili? Odmítlí to. Jak to vypadá dnes v té zemi? Církve a sbory smějí konat pobož-

nosti jenom, když k tomu obdrží svolení. Propadli soudu, ovládnání komunistem a vydání ďáblu.

Před 50 lety padl Duch svatý v Anglii. Potom vystoupili George Jefferies, F. F. Bosworth, Charles Price a Smith Wigglesworth, velíci bojovníci víry. Anglie obdržela pozvání k probuzení skrze Ducha svatého. Ale co učinili? Smáli se, domnívali se, že ti muži se zbláznili, uvrhli je do vězení atd. Církve varovaly lidi, aby je neposlouchali. Ale nemocní byli uzdravováni, ďábové vymítáni a veliké věci se děly. Anglie jako národ evangelium odmítla. Nyní jsou jejich hříchy známy na celém světě. Je sotva nějaký národ, který hlouběji padl než ten, kde kázali Finney, Wesley a mnoho jiných velkých mužů. Ale oni pravdu odmítli a hledali výmluvy. Jsou ty tam. Již dávno je Bůh s Anglií hotov.

Amerika nepřijala mocné probuzení uzdravováním před 15 lety, které následovalo po probuzení letničním v jejím národě – probuzení, které zasáhlo i samo naše hlavní město Washington. Prezidenti, viceprezidenti, vážení muži, guvernéři atd. vědí o těch věcech, které se děly, neboť i sami guvernéři byli uzdraveni. Poslanec Upshaw byl 65 let mrzákem. Nikdo nemůže zvednout svůj obličej a zapřít, co se s ním stalo, neboť oni to viděli před sebou, a přesto to odmítají. To je důvod, proč celý tento národ beznadějně propadl soudu. Přestoupili mez milosti. Vytvořili si, kdo má nad národem panovat. Jsou ve svém jádru zkaženi, se svou politikou, morálkou a náboženskými systémy. V tomto stavu se všechny církve národa sjednotily ve světové radě církví a přijaly znamení šelmy. Kristus jim dal příležitost a pozval je na slavnost – slavnost Letnic.

Když Duch svatý padl na Rusko, byli pozváni na duchovní slavnosti Letnic. Ale oni odmítli. Když padl Duch svatý v Anglii, odmítli. Když padl Duch svatý v Americe, odmítli.

Třikrát bylo vysláno s pozváním na slavnost. Řekl: „*Jděte a přinutíte lidi, aby přišli, aby stoly byly plny. Vše je připraveno, je ještě místo.*“ Mám za to, že Bůh možná již v příštích měsících nebo letech, ať je to kdykoli, bude konat mocné dílo po celé zemi, neboť jsou ještě někteří venku, kteří patří k předurčenému semeni. Světlo je musí zasáhnout, ať jsou kdekoliv ve světě.

Pohleďte na stav našeho národa. Hleďte jak hluboko padl. Podívejte se na náboženské systémy našeho času. Jak se to mohlo stát, že se církve dostaly do takového stavu? Jenom proto, že poselství Boží, pozvání na slavnost, odmítli. Můžete život takovýchto označit jako život hodný evangelia? Lidé, kteří činí takové věci jako kouřit atd.?

Jedna velká baptistická církev, která je mi známá, dělá v neděli ráno mezi nedělní školou a hlavní bohoslužbou patnáctiminutovou přestávku, aby pastor a všichni, kteří chtějí kouřit, k tomu měli příležitost. Potom vejdou dovnitř, aby učinili své povinnosti před Pánem zadost. Zakladatel John Smith se modlil tak velice za probuzení, že jeho oči otekly, takže nemohl vidět. Jeho manželka ho musela vést ke stolu a dát mu jíst. Kdyby mohl dnes vidět stav v církvi, musel by se v hrobě obrátit.

Co je to? Oni byli pozváni, ale odmítli. Nezapomeňte na to? Ježíš řekl, že ti, kteří byli pozváni a nepřišli, nebudou mít účast na Jeho hostině. Když Bůh posílá Ducha svatého a klepá na dveře lidí, oni ale úmyslně odmítnou, tak považte, že jednoho dne to bude naposled. Pak jste se připravili o svou přednost. Můžete sedět při bohoslužbě, slyšet evangelium a být s tím srozuměni. Můžete říci: „Vím, že je to správné.“ Ale jestliže to pro sebe nepoužijete, ale jenom to posloucháte, ačkoliv říkáte: '„Věřím, že je to správné“, pak je to jenom sympatizování. Mohl bych říci: Existuje tisícdolarová bankovka“. To ale neznamená, že já ji mám. Je to totéž, jako bych řekl: „Tam je dobrá, studená voda“, ale nebudu ji pít. Vy víte, co míním. Zde jde o věčný život. Jestliže pozvání odmítnete, a překročíte hranici milosti, ztratíte vaši přednost přijít a přijmout to.

Já jsem odpovědný za vás, ne za ty, kterým káže jiní. Tomu, co je správné, dlužíte svůj život. Co by vám mohlo více pomoci, než vědět, že máte věčný život. Kdybych rozdával oplatky, o nichž by bylo vědecky dokázáno, že kdo je užívá, bude živ tisíc let, pak by muselo být povoláno vojsko, aby rozešlo zástupy lidí. Nemuselo by již být vyzýváno, aby se lidé oddali Bohu. Museli byste se namáhat, abyste je odráželi. To vše proto, žít tisíc let, bylo-li by možno. Je ale dokázáno, že věčný Bůh s veškerou Svou silou zmrtevýchvstání vám zaslíbil věčný život. Je to satan, který povolal svoje legie, aby vás od toho zadržel. Můžete to vidět z Písma, máte pro to pochopení, víte, že je to správné, a přece vy to odmítáte. Hledáte nějakou výmluvu: „Je moc horko. Jsem unaven, snad zítra.“ Hledají nějakou výmluvu, odmítají den svého navštívení a zůstávají od Boha oddělení.

Ve Starém Zákoně měli milostivé léto. Tu mohli všichni, kteří byli zadlužení nebo zotročeni, svobodně vyjít. Jestliže toho někdo nevyužil, ale měl výmluvu a nevrátil se k svému vlastnictví nebo do své země, bylo mu sídlem probodeno ucho na veřejích chrámu. A když přišlo další milostivé léto, takový člověk se toho musel navždy zříci být svobodný a obdržet v Izraeli občanské právo. Takový člověk odmítl pozvání, ačkoli nemusel nic platit, neboť mu byl dluh odpuštěn, jeho rodina byla volná a on se mohl vrátit do svého domova a k svému vlastnictví. Jestliže to ale odmítl,

neobdržel podíl v Izraeli a jeho majetek byl předán jinému. Příklad z přirozeného se týká i toho duchovního. My jakožto dědicové věčného života slyšíme evangelium, víme, že je to pravda, odmítáme to ale, zdráháme se činit podle toho a následkem toho přijímáme znamení šelmy. Někdo řekl: „Znamení šelmy teprve přijde.“ Já vám říkám, je již zde. Jakmile padl Duch svatý, začalo i znamení šelmy.

Hleďte, jsou jen dvě možnosti: Přijmout to božské, které vede k zapečetění Duchem svatým, odmítnout je znamená přijmout znamení šelmy. Kdo odmítne pečeť Boží, přijme znamení šelmy, Rozumíte tomu všichni? Odmítnout pečeť Boží znamená přijmout znamení šelmy, neboť z Bible je zřejmé, že všichni, kteří neměli pečeť Boží, přijali znamení šelmy. Když zazněla trouba, mohli všichni svobodně vyjít. Kdo to neučinil, byl znamenán. Vidíte, když budeme napříště mluvit o znamení šelmy, budeme vědět až se ukáže – a poznáme, co jsme učinili.

Tak je to s Duchem svatým. Ukáže se, až uvidíme Pána Ježíše přicházet ve slávě a zažijeme proměnu skrze Jeho moc. Mrtví vstanou a v okamžiku budeme proměněni a budeme mít tělo jako ON. Ti, kteří odmítli, zůstanou zpět.

Ježíš řekl, že deset panen se chystalo sejít se s ženichem. Nejprve všechny usnuly. Ale o půlnoci nastal křik: „*Hle, ženich přichází, jděte mu vstříc se s Ním setkat.*“ Probudily se ze svého spánku. Všichni, kteří od letnic byli připraveni, se probudí. Nyní v sedmém věku Církve budou ti, kteří jsou připraveni a živi, proměněni, a s těmi, kteří dříve zesnuli, vstanou a vejdou. V čase, kdy ty moudré panny se chystaly vejít, přišly ty bláznivé a řekly: „*Udělte nám oleje,*“ ale ony odpověděly: „*Stačí jen pro nás. Jděte a opatřte si od prodavačů!*“

Mezitím, co odešly, přišel ženich. Nebylo nikdy času v dějinách, kdy by ty různé církve, mezi nimi episkopální, baptisté, metodisté, presbyteriáni, atd. o to prosili. Náboženské časopisy jsou toho plny. Chválí Boha za to, že by ty bláznivé panny nyní mohly zažít své Letnice a pokusily se obdržet Ducha svatého. Což ti lidé nepoznávají, že to podle Písma již nemohou obdržet? Mezitím, co odešly, přišel ženich a vzal si nevěstu. Ostatní byly přenechány soudu a temnotě, protože pozvání odmítly. Všichni lidé jsou pozváni.

V každém věku Bůh poslal Světlou a to světlo bylo odmítnuto. Dnes to není jiné, než to bylo v minulých časech. Když Bůh obzvláště navštíví lid a Církev, přijměte to. Neodsunujte to až na přesrok, nebo k příštímu probuzení. Poznejte hodinu a den našeho Božího, milostivého navštívení. Nezapomeňte na to! Bůh nikdy neposlal poselství v nějakém čase, aniž by je

nepotvrdil nadpřirozeným způsobem. Ježíš řekl: „*Nečiním-li skutky Mého Otce, nevěřte Mi, jestliže je ale činím a vy Mi nemůžete věřit, tedy věřte těm skutkům.*“ Vidíte to jasně, neboť to bylo zjeveno.

Kdo odmítne, toho ucho bude probodeno a takový člověk to nikdy nebude moci slyšet. Dostanou se do světové rady církvi a přijmou znamení šelmy.

Velikou snahou tohoto času je, jak to řekl papež, spojit církve všechny v celek. To se stane tak jistě, jako zde stojím. Protestante jsou s tím srozuměni. V Bibli říká Pavel, prorok Páně: „*Nenechte se nikým nižádným způsobem klamat. Neboť nejdříve musí přijít odstoupení a objevit se člověk nepravosti, syn zatracení, protivník, který se nade všechno povyšuje, co se jmenuje Bůh nebo bohoslužba, tak, že se posadí dokonce v chrámu Božím a bude se vydávat za Boha i hříchy bude odpouštět na zemi atd.*“ Hleděte, jaké věci se dějí, ale nejdříve muselo přijít odstoupení a Církev se musela odvrátit od duchovní slavnosti a organizovat, takže zjevení Ducha nemohlo již v Církvě zůstat.

Nezapomeňte na to! Izrael putoval dnem i nocí pod oblakovým a ohnivým sloupem. Když se zvedl ohnivý sloup, zvedli se i oni. Byl to oheň v noci a oblak ve dne. ON se jim mohl zjevovat ve dne i v noci. Kdekoliv to bylo, bylo to pro ně jistotou. V každém případě to bylo viditelné. Bylo to světlo v noci a oblak ve dne, jehož následovali.

Martin Luther to viděl. Co učinil? Vyšel z katolicismu. Ale co učinili jeho následovníci? Opět postavili ohrazení a nazývali se luterány. Když viděl Wesley světlo dále se pohybovat, šel s ním. Co učinili potom? Opět postavili ohrazení a usadili se. Co učinilo světlo? Hnulo se kupředu.

Letniční probuzení to viděli. Lidé vyšli ze všech různých církví. Ale co učinili potom? Zase byly pořízeny ploty. Jedni si říkali „směr trojice“, jiní „směr jednoty“, třetí spojený směr“ atd. Ale co učinil Bůh? ON se hnul ze všeho ven.

Hleděte, my nemůžeme zůstat stát. Musíme HO den ze dne, krok za krokem na cestě následovat. Musíme se nechat Pánem Ježíšem vést dále.

Když to neučiníme, povedeme život organizace. Kdo Krista denně nenásleduje, není Ho hoden.

Člověk, který chodí v neděli na bohoslužbu, a proto má za to, že mu všechno patří, co církev poskytuje, v pondělí ale lže, nebo krade ... Žena, která leží na veřejné pláži, nebo chodí na ulici v nemorálním oblečení... Je takový život Pána hoden?

Vzpomněl jsem na to, že první dáma naší země předstoupila před papeže bez make-up, ale když se vrátila, začala nosit nový účes, v čemž ji mnoho žen z národa následovalo. I svým oblékáním se stala symbolem. Lidé prostě napodobují takové vzory. Jsou ovládáni duchem tohoto světa, který nepatří do církve živého Boha. Ženy by měly vzhlížet k Ježíši a řídit se podle Sáry.

Nedávno jsem kázal o tom, že by ženy měly být poddány svým manželům. Poslušnost – to již dávno vynechaly při svatebních obřadech. To již nechtějí. Žijí v Americe a dávají vám to znát, že nejsou ochotny poslouchat. Ale pokud to nečiníte, neměly byste se vůbec nazývat křesťankami, neboť jimi nejste. Nedám nic na to, co jste zažily, zdali mluvíte cizími jazyky, jestliže nejste poslušny svým manželům, nejste ve vůli Boží. Žena s krátkými kalhotami na ulici, by se vůbec neměla nazývat křesťankou. Nemůže milovat svět a obstát se svým svěděctvím. V přítomnosti Boží s tím nemůžete obstát. To vy víte. Kdo nechce slyšet, tomu bude probodeno ucho. To bylo znamení zavření sluchu. Od toho času se nedovíte již o hlasu a neuslyšíte jej.

Ony tomu nevěří a dají vám to brzy znát. Minulou neděli jsem mluvil o tom, že ženy jsou stále hezčí, nebo se dělají hezčími. Nic proti nim. Záleží na tom, co s tím zamýšlí. Ony jsou pokušením, jako byla kdysi Eva. Každý muž, každý syn Boží musí touto zkouškou projít. Toto je i čas žen, kdy touto zkouškou musí projít. Jsou-li hezké, když se při tom chovají jako sestry, spočívá na nich požehnání Boží. Jde-li jim ale o to, aby se stavěly na odiv, dokazují tím, že mají zlého ducha. Mnohé z nich to tak nemyslí, ale neuvědomují si prostě následky. Chcete mi říkat, že takto oblečené ženy se záměrně vydávají na ulici?

Moje dvě dcery zde sedí. Nevím, jaká bude jejich životní dráha. Modlím se za ně. Je doba, kdy se dětem nemůže mnoho říkat. I ony jsou vydány zkouškám a musí stát na vlastních nohou a před Kristem vydat počet. Nemohou vejít ve slávu na základě toho, že já věřím, nebo že jejich matka věří. Nevím, co budou činit, ale v této hodině, kdyby šly takto oblečené po ulici a nějaký muž by je obtěžoval, nezatracoval bych jej. Odsoudil bych ty dívky. Nemají právo to činit.

Dnes je učeno, že lidé nejsou ničím jiným než zvířaty, ta ale jsou jen v určitém čase přiváděna k páření. Když se ale žena takto staví na odiv, dokazuje vlastně, jak nízký život v ní je. Jinak by to vůbec nemohla učinit. Bible říká: „*Kdo by pohleděl na ženu ku požádání jí, zcizoložil v srdci svým.*“ Žijeme v době zkoušek. Dábel nechává ženy dělat se stále hezčími, zároveň je ale stále víc obnažuje. To vše je na vás zkouška. Muži,

odvráťte vaše hlavy a buďte syny Božími. Ženy, oblékejte se jako dcery Boží, abyste se jednoho dne nemusely zodpovídat z cizoložství.

Bez ohledu na to, jak nevinná je žena a nic převráceného neučinila, ani ve svých myšlenkách, ale pozoruje-li hříšník svůdnou postavu nějaké ženy, jakožto muž, jako hříšník, budou se muset onoho dne na soudu zodpovídat. Kdo to ale způsobil? Ne muži, ale vy, vaši nemorálností.

Podívejte se na tento národ! Byl čas, kdy si musely nechat posílat z Paříže šaty, které nedosahovaly ke kolenům. Ale teď je v Americe všechno tak zkažené, že Paříž ji nemůže jít stejným krokem. Proč? Odmítli evangelium. Paříž tuto výsadu neměla. Je skoro na sto procent katolická. Protestante to tam mají těžké. Když tam byl Billy Graham, ukázalo se z těch milionů obyvatel v Paříži jen asi 600 protestantských křesťanů.

Hleďte, ti lidé tam neměli žádnou možnost k odmítnutí, neboť jim to nebylo nabídnuto. Ale náš národ má evangelium, odvrátil se ale od poselství a od evangelia, které bylo před nimi potvrzeno. Posmívají se, protože se drží zavržených učení, kázaných muži, kteří myslí více na dolar než na lidské duše. Tím se toto stalo. Jdou ve světě vpředu.

Vy víte, že jsem zde před dlouhým časem kázal na téma: „Ukáži vám bohyni Ameriky“. Pověstná žena je bohyně Ameriky. Oni mají a obdrží to, co chtějí. Oni věří a dají vám znát, že jsou americkými státními občany a užívají svého práva žít, jak si přejí. Říkám vám, nic nemá vyhlídku, že potrvá, ani politika, ani demokracie, neboť i demokracie je zkažená. Kdyby byla v křesťanské odpovědnosti, bylo by to skvělé, ale ve světě je jako plachetnice bez kotvy. Jím projde všechno, když do toho vtáhnou politiku – i s vraždou.

Když jsem se jednoho večera přimlouval za životy odsouzených chlapců, kteří byli vinni, stál obhájce za mnou a řekl: „To je správné, ani já nejsem pro to, aby byli připraveni o život.“ Dále řekl: „Když přečtete vaši kriminální zprávu, kdo je to, kdo je zabit elektrickou židlí? Nejsou to ti bohatí, ti si mohou dovolit obhájce, který použije ledacos nekalého a tu i tam pohne nějakou pákou.“ Řekl: „Jsou to ti chudí, kteří nemají dostatek peněz, aby se pořádně najedli. Na nich se to vykoná. Oni to jsou, kteří se dostanou na elektrickou židli, aby byl trest smrti ponechán v platnosti.“

Řekl jsem: „První vražda na světě byla spáchána, když jeden bratr zabil druhého a Bůh nepotrestal smrtí, nýbrž dal znamení na čelo, aby ho nikdo nemohl připravit o život. To je pravda. ON je nejvyšším soudcem.“ Oběma chlapcům byl prominut trest smrti a bude konáno soudní řízení. Snad jim vyměří 11 let vězení a pak je propustí podmíněně. Ovšem, že jsou

vinni a patří do káznice. Ale o život nesmí být připraveni. Žádný člověk nemá právo ukončit život někomu. Ne, tomu věřím.

Oni nemohou věřit, že nejsou ve vůli Boží, protože o tom dosti neslyšeli a své uši před pravdou zatvrdili.

Egyptané nepoznali, že ta svatá skupina tam byla ve vůli Boží, protože o tom nevěděli. Jak mohli vědět, že prostý člověk z pouště s dolů splývajícím vousem přišel k faraónovi a řekl: „*Přicházím ve jménu Pána. Propust' děti izraelské!*“ Faraó řekl: „Kdo, já?“ a poslal jej pryč. Mojžíš řekl: „Neučiníš-li to, bude Pán bít tvůj národ.“ Propustil Mojžíše a pomyslel si, že jeho smysly utrpěly úžehem. Ale soud přišel, neboť ten člověk byl prorok a měl to „TAK PRAVÍ PÁN“. Přesně to souhlasilo. Ale nechtěli tomu věřit. Řím tomu nechce věřit, ale je tomu přece tak.

Izrael nechtěl věřit, že to byl Mojžíš. Oni hleděli na ten zástup Galilejců a řekli: „Nejsou ti všichni z Galileje? Co je to vůbec za skupinu, která s Ním chodí? Ti nejchudší se sešli. S těmi On má obecnství.“ Přišli, aby Ho slyšeli. Ti chudí, kteří neměli, co by ukázali. To jsou ti bez věhlasu, ne intelektuálové, nýbrž chudina. Totéž se říká o probuzení v tomto čase. Kdo tam půjde, aby ho slyšel? Jaká jsou to shromáždění? Jaká třída lidí je to? Slyšel jsem někoho říci, ke komu jsem mluvil o křtu Duchem svatým: „Kdo vůbec věří takové věci, než ti, kteří k tobě chodí?“ Dále řekl: „Pošli si pro toho a onoho obchodníka, zda-li by mohl říci, že přijal Ducha svatého? Pak bych tomu věřil.“ Odpověděl jsem: „Nestarej se, on to nikdy neřekne.“ Ale ten člověk náhle zemřel bez Boha. Dávejte pozor, co činíte! Dávejte pozor na to, co říkáte“ Vy byste chtěli život hodný evangelia. Lid izraelský nevěřil, že skupina, která následovala Ježíše z Nazareta, poznala pravou cestu. Nýbrž oni se domnívali, že se narodil nemanželsky, že je Jeho otcem Josef a měli za to, že je pomatený. Varovali lidi, aby Ho neposlouchali. Nevěřili a poslali své duše do pekla.

Ježíš řekl: „*Když slepý slepého vede, oba padnou do jámy.*“ Oni to ale nepoznali. Nemohli pochopit, že prostá skupina lidí s prostým poselstvím, ode všech ostatních odmítnutých... Ale brzy byl jejich velký národ v troskách. Hled'te, nemohli to pochopit, protože to byl prostý zástup lidí.

Bible říká: „*Lid HO rád poslouchal.*“

Když jsem byl v Mexiku, něco se stalo. Generál Valderna, Bohem vyvolený, uzřel světlo Boží v jednom shromáždění. Byl katolíkem a vojákem, jedním z největších generálů Mexika. Přišel pokorně k oltáři a přijal křest Duchem svatým. Měl hlubokou touhu více Boha obdržet. Rozhodl jsem se tam jít. Pán mi to ukázal ve vidění. Vyprávěl jsem to své ženě. Toho času šel

jakožto generál vyznamenan čtyřmi hvězdičkami od hlavního stanu do vlády.

Tam jsou velmi proti protestantům, to vy víte. Pochopili, že mají být velká shromáždění. Postaral se, aby bylo povoláno vojsko jako stráž. Najali velkou arénu. Vláda stála za mnou. Ale pak přišel jeden z těch velkých biskupů katolické církve ke guvernérovi a řekl: „Dozvěděl jsem se, že jsi nechal přijít nekatolíka.“ Odpověděl: „Ano, a co je na tom?“ Řekl na to: „Takového člověka sem přece nemůžeš pustit. Až dosud takový případ není znám.“ On ale odpověděl: „Teď jsme to ale učinili.“ Na to on řekl: „Je to ale známý člověk a tisíce lidí přijdou, aby ho slyšeli. Ten generál je mým blízkým přítelem a i prezident je metodistou.“ Tak řekl: „Ten muž má dobrou pověst, pokud je mi známo. A generál Valdenu se obrátil jeho službou.“ Ale zase namítal biskup, že přijdou tisíce lidí, aby ho slyšeli. Dále řekl: „Jaký druh lidí přijde? Přece jen ti nevědomí budou takového muže poslouchat.“ Prezident odpověděl: „Pane, vy je máte již 500 let, proč jsou nevědomí?“ To stačilo. Tím byl případ vyřízen.

Tam bylo to dítě vzkříšeno z mrtvých. V lžáků seděli lidé ve shromáždění. Asi 10 000 se jich každého večera obrátilo ke Kristu. Večer předtím nabyl jeden starý slepý muž na pódiu zraku. Vydal jsem se tam a kázal jsem ve víře.

(O vzkříšení toho dítěte v Mexiku se dočtete ve 3. sešitu II. série na str. 44)

Skutky Páně se děly dokonalým způsobem a byly potvrzeny, oni se ale báli uveřejnit to ve svých novinách. Obdrželi pozvání, ale odmítli je. Nemohou pochopit, jak prostému poselství uvěří prostí lidé. Tím, že je odmítají, přivolávají si na sebe zkázu.

Jedna reportérka s cigaretou v ruce mi řekla v Oregonu: „Ráda bych s vámi mluvila.“ Odpověděl jsem: „Co byste chtěla vědět?“ Řekla: „Ráda bych vám dala několik otázek ohledně vašeho náboženství.“ Řekl jsem: „Co byste se chtěla zeptat?“ Odpověděla: „Jakou autoritou činíte všechny tyto věci?“ „Podle Božského povolání ve jménu Pána Ježíše Krista.“

Stala se arogantní, načež jsem řekl: „Okamžik, prosím...“ Ale ona vpadla: „Kdybych měla být ve společnosti s takovými nevědomými lidmi, nechtěla bych být vůbec křesťankou.“ Dále řekla: „Takoví lidé si dělají nárok, že budou jednou na zemi kralovat. Doufám, že potom tady již nebudu.“ Odpověděl jsem: „Nestarejte se, vy při tom nebudete.“ Řekla: „Jakpak se chováte ve shromáždění?“ Zeptal jsem se: „Jste katolička?“ Odpověděla: „Ano!“ Řekl jsem jí: „Věděla jste, že panna Maria také přijala Ducha svatého a mluvila v jazycích a v Duchu se radovala jako tito lidé, dříve nežli mohla vejít k Bohu ve slávu? Vy ji nazýváte matkou Boží?“ Ře-

kla: „Nemůžeme brát jenom Bibli.“ Odpověděl jsem: „Jak potom můžete vědět co je pravda?“ Odpověděla: „Spoléhám na slovo své církve.“ Řekl jsem: „Toto je slovo Boží. Vyzývám vás, abyste v něm četla. Maria byla mezi těmi, kteří na svrchní síni přijali křest Duchem svatým právě tak jako ti ostatní a vy ji označujete jako Matku Boží?“ Řekl jsem: „Pak opovrhujete těmi, kteří prožili totéž. Nestarejte se, vy při tom nebudete. Starejte se spíše o svou hříšnou duši.“ Tím jsem ji propustil.

Nuže přemýšlejte o tom. Bůh to činí prostě. Jak si mohl Achab a Jezábei a lid za proroka Eliáše myslet, že je spiritistou. Achab řekl, že Eliáš je vším vinen, co přišlo na Izrael. Jak mohl národ tak smýšlet a odmítnout poselství, které přinesl, a přivodit si tak odsouzení? Jak by si mohli pomyslet farao a Egypťané, kteří ovládli svět, jaké následky bude mít odmítnutí toho starého proroka? Vystoupil s poselstvím: „Nechtě vyjít můj lid, jinak vás Bůh bude soudit.“ Jak se s tím mohl farao vypořádat, aby poslechl Mojžíše? Farao si asi myslel: „Co, toho starého muže mám poslechnout? Ne, to nepomýšlím.“ Kdo ale takového vyslance odmítne, přivodí národu úpadek.

Ztišme se na okamžik, modleme se a přemýšlejme, v jakém čase žijeme, kde se nalézáme? Je to moderní vědecký věk. Přemýšlejte. Lidé si nedělají čas na modlitby a k přemýšlení. Cítíte se mnohem lépe, když to činíte. Křesťan není mechanický nástroj v náboženském systému, není nástrojem, kterým náboženská organizace pohybuje. Křesťan je člověk Kristu podobný. Nikdo nemůže být křesťanem, ledaže si Kristus v něm učiní příbytek a žije Svůj život skrze vás. Kristus vytvoří Svůj vlastní život ve vás a vy činíte ty věci, které Kristus činil.

O čem mluvím? O osobním spojení s Kristem. Oč jde? Je váš život hoděn evangelia? Pokouším se dát vám základ a rád bych vám k tomu uvedl několik příkladů.

Minulou neděli jsem se opomenul zmínit o místu z 1. Mojž. 6,4. Byli to ti proslulí muži oné doby, kteří si brali lidské dcery za ženy. Vy víte, že má být zase takový čas, jako byl za Noema, až se Syn člověka zjeví. Tenkrát si brali ženy, ne manželky a chodili za tělem jiného druhu.

Hleďte na Ameriku, Anglii a jiné země. Všude smilstvo, dokonce velcí muži v odpovědných postaveních jsou přistiženi s jinými ženami. Vy jste četli o tom případu v Anglii, kde špionka svedla muže od vlády. Sám má dobře vypadající manželku, ale ta špionka se oblékala tak sexy, že na to naletěl. V tomto čase potřebujeme pravé syny Boží ve vládě a v zemi. Bohem ustanovený král by vládl spravedlivě, aniž by ho někdo mohl podpla-

tit. David byl takovým králem. Původním plánem Božím bylo, že ON Sám bude Králem a bude posílat Svoje proroky.

Samuel řekl lidu, že Bůh je jejich Králem. Dále jim řekl: „*Řekl jsem vám kdy něco ve jménu Páně, co by se bylo nesplnilo?*“ Odpověděli: „*Ne, všechno, co jsi řekl, bylo správné.*“ Řekl dále: „*Vzal jsem kdy něco někomu z vás?*“ Odpověděli: „*Ne, to jsi neučinil.*“ Mohl jim říci, že ve jménu Pána nic nemluvil, co by se bylo nestalo. Připomenul jim, že je jejich Králem, neboť nikdy jim nic jiného neřekl, než to, co se líbilo Pánu. Bůh byl jejich Králem. Připustili to a řekli: „*Nic ti nemůžeme vytykat, Samueli. Věříme, že Slovo Boží k tobě přichází, ale přesto bychom rádi měli krále.*“

Hleďte, tak se to dělá. Letniční chtěli organizaci. Mají ji. Chtěli být takoví jako ostatní církve. Teď takovými jste. Jen jděte tak dále, více není třeba. Naším králem je náš Bůh a při tom zůstane. Proč lidé zklamou? Bylo tomu tak za času Krista a v uplynulých věkách vůbec, protože vždycky hledali výmluvy. Mají svoje vlastní články víry.

Dnes neříkáte: „*Koupil jsem si spřežení volů nebo koupil jsem si krávy a musím je dojit.*“ S takovými výmluvami nebudete přicházet. Dnes mají lidé takovéto výmluvy: Jedni říkají: „*Jsem presbyteriánem a my tak nevěříme.*“ Jiný řekne: „*Jsem baptistou. My takovým věcem nevěříme.*“ Onen řekne: „*Jsem luteránem.*“ To s tím přece nemá nic společného. To vše ale prozrazuje, že v pravdě nejste žádnými křesťany. Znamená to, že patříte k organizované skupině lidí. Možná k luteránům, baptistům nebo letničním.

Církev Páně není tím, co je nazýváno církví letniční nebo baptistů nebo jinak, neboť celkem vzato je jenom jedna církev a do té je možno dostat se jedině znovuzrozením. Do Církve Ježíše Krista se zrodíte, abyste se stali údy Jeho těla. To se děje duchovním způsobem z nebe. Potom se ukáží znamení, že Ježíš Kristus je s vámi a ve vás je živ.

Ó křesťané, vy musíte mít osobní spojení a vztah k Bohu. Abyste se stali syny Božími, musíte vstoupit s Bohem v příbuzenský poměr. ON musí být vaším Otcem, abyste mohli být syny, neboť jenom Jeho synové a dcery jsou spaseni, ne členové nějaké církve, ale synové a dcery. To se může stát jedi- ně tím, že se znovuzrodíte. Jenom znovuzrozením přijdeme do příbuzen- ského poměru s Bohem. Jen tak se staneme syny a dcerami. Když se to stane, může se někdo zeptat: „*Co máme činit, když jsme se znovuzrodili?*“ Mnozí se mě ptají: „*Co máme potom činit, bratře Branhame?*“ Když jste znovuzrozeni, je celá vaše bytost změněna. Zemřeli jste všem věcem světa. Vy řeknete: „*Bratře Branhame, to vše jsem zažil, když jsem přistoupil jako člen do církve.*“

Nuže Bůh v Bibli říká, že Ježíš Kristus je týž včera, i dnes a až na věky. ON stále ještě uzdravuje nemocné, On dává stále vidění. Teď řeknete: „Bratře Branhame, to naše církev neučí!“ Hled'te když tomu nevěříte, nejste vůbec znovuzrozeni. Nemůžete být znovuzrozeni, neboť kdyby byl tentýž Bůh ve vás, Jeho život ve vás, tak jako je zemský život vašeho otce ve vás – život Boží ve vás, vypůsobený Duchem, tentýž život, který byl v Kristu, ve vás – jak by mohl ve vás žít Duch a zapírat to, co řekl Ježíš Kristus nebo co je o NĚm psáno. To je nemožné. Duch každé Slovo potvrdí slovem amen. Možná, že řeknete: „Jsem věrným členem jedné církve...“ To s tou věcí, o kterou jde, nemá nic společného.

Znám pohany, kteří jsou věrní. I v Africe mezi svými barevnými bratry jsem shledal, že tam je morálka lepší než zde mezi lidmi v Americe. Když např. v určitém kmenu dívka dosáhne jistého věku a není provdaná, vědí, že něco není v pořádku. Ona je vyloučena, odloží svoje kmenové značky a vydá se do města. Co se potom s ní stane, to si můžete myslet. V tom kmenu jsou dívky před svatbou prohlédnuty, jsou-li pannami. Jestliže se některá panna prohřešila, musí vyznat, s kým se to stalo a oba jsou zabiti. Kdyby se tímto způsobem postupovalo v Americe, bylo by jich mnoho, kteří by byli zabiti. My ony nazýváme pohany, ale jistě by mohli přijít a poučit tento národ, kteří se sami nazývají členy církve, ale nežijí podle toho. Během celé své cesty po Africe jsem se nesetkal ani s jedním případem pohlavní nemoci. To tam neexistuje. Jak nečistí a zkažení jsou bílí lidé. Odvrátili se od Boha. Jestliže jste zažili znovuzrození, bude Duch Boží ve vás působit, že budete věřit každému Slovu Božímu a budete činit, co Bůh řekl. Všechno, co říká Bible, budete potvrzovat slovem AMEN. Neměli byste přestat dnem i nocí prosit, dokud to neprožijete. I v tomto čase jistě ponešete ovoce Ducha. Vy se ptáte: „Budu pak mluvit v jazycích?“ To může a také nemusí být. Vy se tážete: „Budu jásat?“ Můžete a také nemusíte. Ale jedno je jisté, co budete činit: **ponešete ovoce Ducha.**

Ovoce Ducha je: Láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrotivost, věrnost, mírnost, stálost. Váš hněv nevybuchne. Jestliže se ještě objeví, zapudí Ducha svatého.

Jestliže jste takovými, že byste chtěli s každým s kým se setkáte, hned začít hádku, je s vámi něco v nepořádku. Jestliže kazatel něco přečte z Bible a upozorní vás na některé věci, které jsou převrácené, vy to ale odmítnete, pak nejste žádnými křesťany. Po ovoci jejich poznáte je, řekl Ježíš. Duch Boží ve vás bude se všim, co říká Boží Slovo souhlasit, neboť ON je tím stejným Duchem svatým, který ve vás působí život. Slovo je Duch a život, tak to řekl Ježíš: „*Moje Slova jsou Duch a život.*“ Máte-li věčný ži-

vot a On je to Slovo, jak může Slovo zapírat Slovo? Co byste tím z Boha učinili? Je to něco podivuhodného, jakožto křesťan vědět, že s každým Slovem Božím úplně souhlasíme. Pak můžeme dokonce milovat i naše nepřátele. Řekne-li vám někdo: „To jsou jen svaté koloběžky, pak musíte dát pozor, můžete-li takového člověka přesto, že se tak vyjádřil, skutečně milovat. Vaše trpělivost nesmí skončit, nesmí přestávat, ať o vás řekne kdo chce, co chce. Nerozčilujte se nad tím, ale raději se modlete dříve, nežli s takovým člověkem budete mluvit. Nepouštějte se do žádné hádky. Vyhněte se každé hádce. Řekne-li někdo z církve: „Víte, ten a ten řekl to a to“, takový bratr by se měl stydět. Pustíte-li se s ním do řeči a řeknete: „Opravdu je to tak?“ a dáte-li sluch skandálu, pak buďte na pozoru. Duch svatý není na místě, kde je hřích.

Srdce, ve kterém přebývá Duch svatý, je naplněno svatostí, čistotou, nemyslí na nic zlého a nečiní nic zlého, nýbrž věří všemu, snáší všechno a je shovívavé.

Nepřete se! Vyskytne-li se v rodině něco, nehádejte se. Když matka řekne: „Nechod' již do té staré církve. Teď myslíš jen na to, jak by sis nechala narůst své vlasy a vypadáš jako babička,“ nehádejte se s ní. Řekni: „Ano matko, tak je to správné.“ Nehádejte se! Hněv vzbuzuje hněv. Kdo se jím nechá strhnout, zarmucuje Ducha svatého, který musí ustoupit. Duch svatý se vzdálí, neboť hněv vzbuzuje hněv. Ale ON řekl: „*Po tom každý člověk pozná, že jste Moji učedníci, budete-li mít lásku k sobě.*“ Láska je ovoce Ducha svatého.

Věděli jste, že jste obnoveni k obrazu vašeho Stvořitele? (Efeským 4:23–24). Víte, že máte Jeho vlastnosti? Jistě jste se i vy setkali s lidmi, se kterými jste rádi. Možná, že nevíte proč. Ale je druh líbezných lidí, ke kterým se cítíte být taženi. To jste jistě zažili. Chtěli byste prostě být kolem nich. Kolem nich je takové ovzduší – jejich život, jejich mluva, jejich způsoby, vše je tak milé. Pak jste poznali i takové, kterým se nejraději vyhnete. Jsou samá kritika o jiných. Člověk již ví, o kom budou mluvit, vypravují oplzlé vtipy, nebo se baví o ženách. Mezi takovými se necítíte dobře, i když se zdá, že jsou to přívětiví lidé, ale oni vytvářejí špatnou atmosféru. To, čím se v mysli zabýváte, věci, které činíte, vaše jednání vaše řeči, to vše vytváří určité ovzduší.

Navštívil jsem v tomto městě obchodně jednoho muže v jeho kanceláři, který je diákonem v jednom krásném sboru. Tam bylo slyšet hudbu rock-and-roll, nebo twist nebo, co to to bylo a odhaduji, že tam bylo asi 40 obrazů nahých žen. Nikdo ať mi neříká, že toto může být skutečný diákon.

Řekněte mi, na co se díváte, co čtete, jakou hudbu posloucháte a s jakými lidmi se stýkáte a já vám řeknu jaký duch je ve vás, I když někdo vyznává, čím je, nezapomeňte na to: nehleďte na to, za co se vydává, jeho skutky mluví více, nežli jeho slova.

Možná, že někdo vyzná, že je křesťanem, ale dávejte pozor, jaký vede život. A to vám ukáže, čím je. Dovedete si představit, že křesťan řekne: „Boží uzdravování bylo jen tehdy a není již dnes.“ Byl by to život hodný evangelia Kristova?

ON byl raněn pro naše přestoupení. Jeho ranami jsme uzdraveni. I když řeknete: „Jsem diákonem,“ nic na to nedám, i kdybys byl biskupem.

Před dvěma lety jsem slyšel říci biskupa Sheena: „Kdyby se někdo pokoušel žít podle Bible, bylo by to, jako kdyby šel skrze špinavou vodu.“ Dále řekl: „Až přijdu do nebe, víte, až se setkám s Ježíšem, řeknu Mu: ‚Jsem biskup Sheen‘, A ON odpoví: ‚Ó ano, slyšel jsem o tobě od své matky‘. To je pohanství. Bůh buď milostiv těm lidem, kteří se rouhají Slovu. Já nechci soudit. Slovo je pravda. Duch Boží uzná jen to, co Sám psal. Ztotožňujte se s Písmem. Písmo o Něm mluví a vy se s Ním ztotožňujte, když Mu věříte. To je naše svědectví, jímž se můžete prokázat. Nepřete se s nikým, ani v rodině ne, tak jsem již řekl – láska vzbuzuje lásku – hněv vyvolává hněv.

Dbejme na to! Hleďte okamžik na Ježíše, jako na váš příklad. Hleďme vždy na Ježíše. On byl naším vzorem. On řekl: „*Příklad jsem vám dal, abyste mezi sebou činili, jako JÁ jsem vám činil.*“ Dávejte pozor! Když On přišel na tento svět, bylo tolik nevíry zde, jako nikdy předtím. Ale to Ho nezastavilo. Pokračoval v kázání, v uzdravování, nedal se zastavit. Byl kritizován od svého narození, až po smrt na kříži. Nechal se zdržovat? Ne, nikdy! Jaký byl Jeho cíl? Činit vždy jen to, co se Otci líbilo podle Písma. Hleďte na Ježíše! My mluvíme o tom, že se máme pokořovat, ale Bůh sám se stal člověkem. Místo aby se narodil ve váženém domě, narodil se v chlévě mezi zvířaty. Položil Ho do plének. Nejchudší z chudých a přece Stvořitel nebes i země.

Jedné chladné deštivé noci Mu řekli učedníci: „*Mistře, chtěli bychom s TĚBOU jít domů.*“ Odpověděl: „*Lišky mají doupata a ptáci nebeští hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu složil.*“ Bůh Jehova se pokořil a stal se člověkem, zjeveným v těle, aby tebe i mne spasil. Kdo jsme my? On byl naším příkladem. Kdo jsem já? Nic!

Dnes odpoledne jsem mluvil v malém shromáždění a řekl jsem: „Každý, kdo se narodí jako syn Boží, musí být zkoušen a trestán.“ Vzpomínám na svůj čas. Byla to nejtěžší chvíle zkoušky v mém životě.

Každému člověku, který se z Boha narodí, vloží Bůh do srdce něco a zakotví to. Satan ho podrobí zkoušce. Není-li ve vás toto NĚCO, je po vás veta. Vzpomínám, když jsem byl mladým mužem, asi 23-letým, a držel jsem svého otce umírajícího v nemocnici v náruči, ačkoli jsem již tehdy hlásal Boha jako Uzdravovatele, modlil jsem se za svého otce, ale on zemřel v mé náruči na srdeční mrtvici. Viděl jsem, jak se jeho oči obrátily ke mně a on se na mne díval a pak zapadly a on šel, aby se setkal s Bohem. Pochoval jsem ho vedle mého bratra, na jehož hrobě byly květiny ještě čerstvé. Sám jsem kázal, že Bůh uzdravuje, přitom jsem byl zaměstnán ve veřejné službě, kde jsem vydělával 20 centů za hodinu. Moje manželka pracovala v továrně na košile, aby přispěla na obživu 18-měsíčního Billy Paula a dalšího 8-měsíčního dítěte.

Spatřil jsem, jak sestra Wilsonová přikývla hlavou. Pamatuje se na ten čas. Zde vidím Roye Slaughtera a několik jich z oné doby. Co jsem učinil? Jedl jsem cestou krajíc chleba a šel jsem, abych svědčil o lásce Ježíše Krista. Šel jsem do autodílny a zeptal jsem se, směl-li bych mluvit k mechanikům. Zeptal jsem se jich: „Muži, jste spaseni?“ Bylo něco v mém srdci, když jsem šel nakupovat a kdekoli to bylo, mluvil jsem o tom, co jsem prožil. Často jsem přicházel domů ve 2 nebo ve 3 hodiny zrána, protože jsem se tak dlouho modlil za nemocné.

Jakmile jsem si trochu odpočinul, byl čas, abych se oblékl do pracovního obleku. Často jsem zůstal vzhůru až do svítání. Modlil jsem se a velmi mnoho jsem se postil. Kázal jsem, že Bůh je Bohem plným milosti a plným lásky k lidem. A zde zemřel můj vlastní otec a předtím můj bratr. Můj bratr zemřel, když jsem byl na pódiu a kázal v letničním sboru. Tam mi byla podána zpráva, že můj bratr byl zabit na autostrádě autem, které na něj najelo. Když jsem ho pochoval, zemřel můj otec. Pak tam ležela i moje manželka.

Přišel jsem na pódium a řekl jsem 6 měsíců napřed, že přijde povodeň. Viděl jsem anděla, který držel v ruce míru a naměřil 22 stop nad Spring Street (asi 7 m). Sandy Davis a jiní, kteří zde sedí, se tehdy smáli: „V roce 1884 naměřili jen o 8–10 coulů více,“ řekli. „O čem vůbec mluvíš?“ Řekl jsem: „Bude to tak, neboť mi to bylo ukázáno ve stavu vytržení. Bylo mi to tak řečeno.“ Ještě dnes je to tam vyznačeno na Spring Street, že voda při povodni stoupla o 22 stop. Dále jsem řekl, že jsem se viděl, jak na tomto místě, kde se nachází modlitebna, jedu ve člunu a tak se to stalo.

V tom čase byla moje manželka nemocná. Modlil jsem se za ni. Přišel jsem na toto místo zde. Lidé již na mne čekali. Řekl jsem: „Ona mi

umírá.“ Zase jsem šel k ní a mnoho jsem se modlil. Vztáhl jsem ruce, moje žena je uchopila a řekla: „Billy, budu na tebe čekat a setkám se s tebou onoho jitra.“ Řekla: „S dětmi tě tam u oné brány přivítám.“ S tím zesnula. Byla dopravena do márnice a já jsem šel domů, abych si odpočinul. Billy Paula opatrovala rodina Broy. Byl tak nemocen. Lékař mínil, že každým okamžikem může zemřít. Když jsem se modlil za Billyho, přišel pro mne bratr Frank a řekl: „Tvoje dcera umírá.“ Šel jsem do nemocnice, ale Dr. Adair mne tam nepustil. Řekl: „Ona má zánět mozkových blan, tak bys nakazil Billy Paula.“ Zdravotní sestra mi dala něco pro uklidnění, načež jsem ji poprosil, aby opustila místnost, otevřel jsem okno a vyhodil to ven, prošel jsem zadním vchodem do sklepní místnosti, kde ležela moje dcera. Přesto, že tam byla síť proti moskytům, měla mouchy v očích. Zvedl jsem síť a odehnal je. Poklekl jsem a řekl: „Ó Bože, tam leží můj otec a můj bratr, s květinami na svých hrobech! Tam leží má žena a zde umírá moje dítě. Pane neber mi je.“ Ale vypadalo to, jako by zatáhl záclonu a řekl: „Přestaň prosit, já tě nevyslyším.“ Vypadalo to tak, jako by se mnou již nemluvil.

Když již se mnou nemluvil, chopil se satan příležitosti a řekl: „Myslím, že jsi řekl, že ON je dobrým Bohem a přece neslyší tvé volání. Jsi jenom chlapec. Rozhlédni se po městě. Každé děvče a každý hoch, s kterými jsi pospolu, si myslí, že jsi ztratil rozum.“ Nemohl mi říci, že není Boha, neboť to jsem již věděl, že je. Ale řekl mi, že se Bůh o mne nestará.

Zůstal jsem celou noc vzhůru. Příští den jsem řekl Bohu: „Pane, co jsem učinil? Ukaž mi to. Nenech nevinné kvůli mně trpět; učinil-li jsem něco převráceného.“ Nevěděl jsem, že mne zkouší. Ale každý syn Boží musí procházet zkouškami. Prosil jsem HO: „Ukaž mi, co jsem učinil, já to napravím. Co jiného jsem učinil, než že jsem dnem i nocí kázal a celý svůj život TOBĚ oddal? Čím jsem se provinil?“

Satan řekl: „Ano, to vše jsi činil, ale teď, když došlo na tebe, ačkoliv jsi všem říkal, že mají věřit tomu velikému Uzdravovateli, umírá tvé dítě a ON tě nevyslychá. Tvoje manželka umřela na tuberkulózu a zápal plic a ty jsi řekl: „ON může uzdravit i rakovinu. Jak je to teď s tím? Vždycky jsi říkal, že ON je k lidem dobrým Bohem. Co říkáš nyní?“ Začal jsem ho poslouchat. To je rozumové myšlení. Pomyslel jsem si: „Tolik jsi pro NĚHO udělal a On ti teď toto způsobí.“ Řekl jsem: „Tak je to.“ Začal jsem přemýšlet. Hleďte, všechno ztroskotá, přemýšlíme-li rozumem. Zůstalo mi to stát před očima a již jsem chtěl říci: „Přestanu.“ Ale jakmile se to rozumové přemýšlení zhroutilo, vzpomněl jsem na věčný život. Nevím, co bych byl učinil, kdyby toho nebylo.

Ani bychom se byli nepoznali. Tento sbor by zde nestál, ty tisíce a miliony ve světě... Ale díky buď Bohu za Jeho milost. Pak jsem si pomyslel, co jsem vůbec já, abych pochyboval o Jeho majestátu? Kdo jsem já, že pochybuji o Stvořiteli, který dává život na zemi? Odkud jsem obdržel to dítě? Kdo mi je dal? Nepatří mně. On mi je dal jen na nějaký čas. Na to jsem řekl: „Satane odstup ode mne!“ Šel jsem k svému dítěti, vložil na ně ruce a řekl: „Bůh ti žehnej drahá (zlatá). Tatínek tě hned položí do matčiny náruče a andělé odnesou tvoji duši nahoru a já tě onoho jitra zase uvidím.“ Potom jsem řekl: „Pane, TY jsi mi ji dal a nyní ji opět bereš. I kdybys mne zabil, říkám s Jobem, miluji TĚ a věřím TI!“ Dále jsem řekl: „I kdybys mne poslal do pekla, chtěl bych TĚ přesto milovat, neboť něco mne uchopilo, co mne nepustí.“

Jak málo je těch, kteří takové věci zažijí, nikdy nebyli na tak svaté půdě. Jak jsem dnes ráno mluvil, o takových věcech nic nevědí. Jak mohou říkat, že jsou dětmi Božími a zapírat Slovo Boží? Tím přece zapíráte Ducha svatého, Pána, který vás vykoupil.

Pamatujte na to! Ježíš se pokořil za vás, až do smrti kříže. ON se nehádal, když HO bili a po NĚM plivali, zůstal tichý. Když MU čuchali vousy a bili do obličeje, zůstal klidný. Když se MU posmívali, nikomu nic neoplácel. Modlil se za ně, chodil v pokoře. On byl příkladem pokory. Byl plný víry. Proč? Věděl, že JEHO Slovo nemůže zklamat. ON byl tím Slovem a žil Jím. (Ten je veliký, kdo je pokorný i opačně!!)

Ó, Bože, zde stojím se zdviženýma rukama před tímto shromážděním. Dej, ať žiji Tobě libým životem. Dej, ať Tvá Slova jsou mými slovy, ať o nich přemýšlím ve svém srdci. Buď Ty v mém srdci a v mých myšlenkách. Nechť zakotví Tvá přikázání v mém srdci a v mém myšlení, neboť TĚ chci vidět. Přijdou-li pokušení, dej mi vidět Krista. Budou-li věci běžet obráceně, dej mi spatřovat TEBE. Dělán-li co mohu a nepřítel mne chce zarmoutit, dej mi vidět Ježíše a ptát se: „Co by činil ON?“

On žil jen Slovem a byl jedno se Slovem. Nepotřeboval se hádat. Věděl, že On je to stejné, jako Slovo. Věděl, že je zjeveným Božím Slovem a že podle plánu zvítězí a přemůže celý svět. Věděl přesně to, neboť je to podle Jeho Slova. Měl víru. Věděl, kde stojí. Nepotřeboval s nikým diskutovat a říkat: „Pojďte sem.“

Đábel přišel ke mně a řekl: „Hleď, jak velké divy se dějí ve tvé službě. Ty máš tak velikou víru, že můžeš činit divy. Pomohu ti postavit budovu dvakrát tak velkou než má Oral Roberts. Lidé – všichni ochotně na to přispějí. Potřebuješ jen... Ukaž jim to... „*Jsi Syn Boží, spust' se dolů! Neboť je psáno, že andělům přikáže, aby tě na rukou nesli, abys neurazil o kámen*

svou nohu.“ Ježíš věděl o Své moci. Věděl, co může činit. Věděl, kdo byl, ale chtěl tuto moc používat jen podle Božího příkazu, Chtěl, aby Bůh a On, byli jedno ve Slovu. Věděl, cokoli řekne, že je Boží Slovo. 1 když pomine nebe a země, Slovo Boží zůstává na věky. Nebyl svárlivý a nerozčiloval se. Mluvil Slova Boží. Každé Slovo, které přešlo přes Jeho rty, bylo Bohem pomazáno. Nebylo by to podivuhodné, kdybychom o sobě mohli říci to stejné? Mé slovo a Boží Slovo je totéž. Cokoli řeknu, to On ctí, neboť nečiním nic, dokud mi to On neřekne. Zde máte váš příklad. To je život hodný evangelia. Ne kněží se svým vzděláním, kteří se těší vážnosti, kteří se dlouho modlí, aby pohltili domy vdov a zabírají přední místa. Takový život není hoden evangelia. ON ale byl hoden evangelia a Bůh řekl: „Toto je můj milý Syn, v němž se mi zalíbilo. Toho poslouvejte. ON je Mým Slovem, mým Slovem je. On a já jsme to stejné.“

Dávejte pozor! On věděl, že podle Svého Slova zvítězí nad celým světem. On věděl o původu Svého Slova. Byl si tím jist, že Slovo nikdy nemůže zklamat. Proto řekl: „*Nebe a země pomine, ale Slova má nikdy nepominou...*“ To řekl On, jenž byl s Bohem a Božím Slovem jedno. Nečinil to, co jiní očekávali, nýbrž řekl: „*Kdo mne může usvědčit z hříchu? Kdo mne může obvinít z nevíry? Jestliže prstem Božím vymítám ďábly, synové vaši skrze koho vymítají?*“ (Lukáš 11:19–20) Vidíte, na čem záleží? Nestačí, když někdo řekne, že vymítal ďábly. Lidé za Jeho času mluvili o Ném a posmívali se Mu. Pokořovali Ho všemožně a rozhlašovali o Ném leccos zlého, ale On šel kupředu.

Lidé v dnešním čase jsou zase neurotičtí. Bojí se vzít Boha za Jeho zaslíbení. V organizacích a církvích se bojí přijmout požadavek Písma pro tento čas. Poznávají, že ve svém moderním stavu se svým společenským evangeliem, které káže, nemohou čelit výzvě této hodiny, tak jako to nemohl Samson ve svém stavu. Jenom Bůh je toho mocen podle Svého plánu a Svých zaslíbení. Ačkoliv říkají, že jsou křesťany, mají místo Slova Božího ustanovení víry pro lidi. Podle nich se řídí, bojí se ale svou víru vložit v Boha, o Némž říkají, že Jej milují. Myslíte, že takový život je hoden evangelia?

Ježíš řekl: „*Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření. Znamení tato budou mítí ti, kteří uvěří.*“ Jestliže popíráte, že tyto věci provázejí věřící, jak potom můžete vest hodný život? Vy se můžete mít na pozoru, abyste nemluvili zlá slova, zachovávat deset přikázání, ale to vše nestačí. Tím ještě nejste hodni evangelia.

Kněží onoho času nebyli hodni. Ježíš jim řekl: „*Vy jste z vašeho otce ďábla.*“ Ale nikdo by byl nemohl prstem na ně ukázat. Kdokoli se něčím provinil, byl nemilosrdně ukamenován. Byli to bezúhonní muži, avšak Je-

žíš řekl: „*Váš otec je ďábel.*“ Ačkoli mnozí říkají, že jsou křesťany, drží se pevně svých ustanovení víry podle moderního myšlení tohoto času a kdokoli chce mít úspěch, musí jít s moderním trendem této doby. Dovolte, abych vám to docela jasně řekl: Kdo chce mít dnes úspěch, musí se přizpůsobit modernímu myšlení. Potom budou říkat: „Ó, ten je znamenitý. Drží se tak dobře a nekáže déle než patnáct minut. Náš kazatel nás nenapomíná pořád kvůli různým věcem.“ Pak se může stydět. Muž, který stojí na pódiu a vidí hřích tohoto světa, ale nic proti němu neřekne, s tím není něco v pořádku. Sám není hoden evangelia, které káže. To je pravda.

Hledají výmluvy a poukazují na svoje shromáždění. Nedávno přišel někdo od církve, která požívá vážnosti a měl v úmyslu psát o Božím uzdravování. Řekl: „Bratře Branhamo, my tě milujeme v naší denominaci.“ Patřil k jedné z nejváženějších církví v našem národě a ve světě. Řekl znovu: „Milujeme tě. Přišel jsem, abych se dozvěděl více o Božím uzdravování.“ Během rozhovoru řekl: „Jenom jednu námitku má proti tobě naše církev, a to že jsi v obecnství s letničnickými.“ Řekl jsem: „Ovšem to je pravda. Víš, stále jsem vyhlížel po nějaké příležitosti, abych nemluvil jenom k nim.“ Řekl jsem mu: „Jsem ochoten přijít do tvého města, jestliže je tvoje církev ochotna při mně stát.“ Na to odpověděl: „To neučiní.“ Řekl jsem: „To jsem si mohl hned myslet.“ Řekl: „Ty víš, že moje denominace pro to není.“ To je taková výmluva jako kupř.: „*Ženu jsem pojal, nebo spřežení volů jsem koupil.*“ Co jsou lidem platná jejich akademická vyznamenání a to, že jsou váženi ve svých denominacích, když ve své službě nejsou hodni evangelia, jak to nacházíme v Bibli?

Jak může někdo o sobě říkat, že je křesťanem a být spokojen jako člen církve, aniž by věřil všemu, co je napsáno v Bibli? Jak je to s ženami, které si stříhají vlasy a oblékají se neslušně? Jak je to s muži? Mají jenom formu pobožnosti – pijí, kouří, jsou několikrát ženatí, ale jsou ve službě církve, někdy dokonce kazatelé. Jak mohou lidé vést takový život? Je to život hodný evangelia?

Když například ženy telefonickými rozhovory vyvolají hádku v církvi, je to život hodný evangelia? Když někdo rozdvojí církev a způsobí rozpory s jinými, je to život hodný evangelia, které kážeme? „*Mají formu pobožnosti, ale moc Boží zapírají. Od takových se odvrátte.*“ Nechtějí slyšet, nechtějí podle toho činit. Sami se vymlouvají na své církve, aby nemuseli věřit. Ale Pán Ježíš je dnes s to promluvit k srdci člověka a říci: „Jdi a kaž plné evangelium!“

„Moje církev ale pro to není, Pane! Omluv mne, prosím. Jsem pastýřem jedné velké církve v tomto městě, Pane. Chválíme v ní Tvé jméno, ale toto

nemohu.“ Mají pořád stejné výmluvy. Nepřijdou k duchovní slavnosti, k zaslíbení a potvrzenému Slovu. Ježíš řekl: „*Kde je zdechlina, tam se nehromadí orlové, ale káně lesní, ale kde je čerstvý, čistý pokrm, tam se shromadí orlové.*“ (Matouš) Slovo je orlí pokrm.

Ostatní nepřijdou k duchovní slavnosti, ačkoli jsou pozváni. Věříte, že Bůh v posledních patnácti letech, tohoto velikého probuzení v Americe, dal pozvání k duchovní slavnosti? Oni ale nepřišli. Je takový život hoděn evangelia, jestliže pozvání odmítnou, ačkoli jsou křesťany?

Nedávno přišel ke mně vážený muž, podal mi ruku přes stůl a řekl: „Bratře Branhame, miluji tě. Věřím, že jsi služebníkem Božím.“ Odpověděl jsem: „Děkuji, doktore, já tě též miluji.“ Pokračoval a řekl: „Chtěl bych ti říci, jak velice tě miluji jako bratra.“ Na to řekl: „Pamatuješ se na moji ženu, moji malou královnu, která zde sedí?“ Řekl jsem: „Ano.“ „Lékaři usoudili, že bude žít jen dva týdny s tou zhoubnou rakovinou, kterou měla. Ty jsi ale přišel do našeho města a modlil ses za ni. Vzhledl jsi, měl jsi vidění, pohledl jsi na ni a řekl jsi mně: „Tak praví Pán, ona je uzdravena.“ Na zádech, blízko páteře, vypadalo to, jako by byl dovnitř vtažen ženský prs. Dnes to místo není k nalezení,“ řekl. „Podívej se na ni, je ještě dnes na živu!“ Dále řekl: „Nediv se, že tě proto tak velice miluji a za tebe se modlím, kvůli té modlitbě, kvůli víře. Věřím ti, jakožto služebníkovi Pána, protože, když jsi mne viděl, řekl jsi mi přesně, co se stane.“ Potom řekl: „Rád bych tě ale na něco upozornil, bratře Branhame! Ty víš, že patřím k tomu velikému letničnímu směru.“ Řekl jsem: „Ano, to je mi známo.“ Nato odpověděl: „Nedávno jsem mluvil s bratřími a oni mne prosili, abych s tebou navázal spojení a mínili, že je hanba, že ty Bohem tobě svěřenou službu používáš jen pro ty prosté lidi tohoto kraje.“ Řekl jsem: „To je pravda.“ Potom odpověděl: „Bůh tuto službu určil k tomu, aby ji posunul do světa veřejného zájmu.“

Poznal jsem, že mluví ďábel. Vzpomněl jsem, jak tehdy řekl: „*Spust' se dolů...*“ Pomyslel jsem, jak pak to teď půjde dále? Moje matka nám vždycky říkala: „Dejte kráve dlouhý provaz a sama se na něm oběsí.“

Zase řekl: „Je to hanba. Proč to neučiníš? Ty máš jistě sotva na to, aby sis mohl koupit slušný oběd.“ Řekl: „Podívej se na Orala Robertse a ty ostatní, čeho dosáhli.“ Řekl jsem: „To je pravda.“ Na to odpověděl: „My jsme velmi ochotni tebe přijmout. Naši bratři jsou s tím srozuměni a podávají ti ruku k společenství. Jsme s to, všechny letecké cesty za tebe zaplatit a dát ti týdně 500 dolarů a když budeš chtít, i více. Máme v úmyslu posílat tě do všech větších měst naší země.“ Tato nabídka mi byla učiněna ve Phoenixu v Arizoně. Vyjádřil se: „I vnější svět, ti přední, se mají o tom dovědět.“

Doposud jsi mluvil k těm nízkým třídám, od nynějška budeš mluvit k těm vyšším třídám.“ Řekl: „Ukaž jim ruku Páně. I já jsem ochoten brát s sebou svoji ženu, jako důkaz uzdravení, na svědectví toho o čem mluvíš.“ To by bylo znamenité, řekl jsem na to.

Tento muž byl ve vedoucím postavení, spisovatel knih, doktor literatury, ale Písmo neznal. Vy víte, že zvláštní znamení Pán nedal v Sodomě, ale jen vyvolené skupině – Abrahamovi. Ale tento člověk to neviděl. Seděl jsem tu a poslouchal jenom proto, abych poznal, co za tím vězí. Zeptal jsem se ho pak: „Co bych měl na práci tedy?“ „Bratře Branhame, diskutovali jsme o tom, že bys některé malé věci, které kážeš, musel odložit.“ Zeptal jsem se: „Na příklad co, bratře?“ „Ó...“ mínil: „...křest na jméno Pána Ježíše Krista a některé z těch bezvýznamných věcí, které učíš.“ Řekl jsem: „Co ještě?“ Na to mínil: „Musíš přijmout, co my učíme a musíš nechat kázat ženy, atd.“ Potom jsem řekl: „Tedy, víš, jsem překvapen, že služebník Boží by chtěl jiného služebníka Božího poučovat. Když jsi mi projevil důvěru a označil mne za proroka, měl bys vědět, že Slovo nebo zjevení Slova, se dostává proroku. Ale ty se od toho odvracíš. Má to být důkaz tvé inteligence, že mne jako služebníka Božího vybízíš, abych uzavíral kompromisy? Pro mne znamená Slovo Boží víc, než život!“ Řekl jsem: „Ne, bratře, i kdybys byl papežem, za žádných okolností nemohu nabídku přijmout. Jde o věčný život, jestli budu žít, nebo zemřu.“

Nic nemám proti těm dvěma bratřím v Tulse, Oklahoma. Nedávno jsem viděl ten velký obraz university Orala Robertse, která stála 50 milionů dolarů. Vím o tom, neboť bratr Shakarian a bratr Williams jsou v předsednictvu. Měl již stavbu za tři miliony. To již bylo velmi mnoho, co Bůh učinil pro něho, jakožto letničního. Pomyslel jsem: „Co bych dělal se seminářem? Vždyť jsem proti tomu.“ Tučný titulek zněl: „Příští domov velkého semináře Orala Robertse.“

Když jsem šel ulicí, viděl jsem tu velkou moderní stavbu. Vzpomněl jsem na to, jak Oral Roberts přišel ke mně do mého shromáždění v malém stanu v Kansas City. Potom jsem viděl i „příští domov Tomy Osborna“, který stojí asi 3–4 miliony dolarů. On je jedním z nejvýznamnějších mužů Bohem (povolných) poslaných. Pamatuji ještě, že jsem se s ním s malým nervózním mužem a s jeho ženou setkal. Řekl: „Bratře Branhame, byl jsem přítomen, když ten posedlý člověk přišel na pódium a ohrožoval tě a řekl: ‚Zmlátím tě a hodím tě do zástupu.‘ Zůstal jsi klidný. Potom jsi ale promluvil, ukázal jsi na něj a řekl: ‚Satane, přikazuji ti ve jménu Ježíše Krista, abys vyšel z toho člověka!‘ Okamžitě se to stalo a ten člověk padl k tvým nohám na pódiu. Řekl jsi tomu člověku: ‚Protože jsi vyzval Ducha Božího, musíš ve Jménu

Pána přede mnou padnout!' Dokázal jen ještě říci: ‚Ukáži ti k nohám koho padnu.' Řekl jsem jen: ‚Satane, vyjdi z něho!' A již se to stalo. Ten muž padl přímo přede mnou.“ Osborn řekl: „Bratře Branhame, Bůh je Bůh.“ Dále řekl: „Stáhl jsem se na 2–3 dny.“ Ted' o tom vypráví a nestydí se. Zeptal se mne: „Myslíš, že mám dar uzdravování?“ Řekl jsem: „Zapomeň na to, Tommy, byl jsi poslán kázat evangelium. Jdi a kaž jej s bratrem Bosworthem!“

Když jsem spatřil ty stavby těch dvou mužů, uvědomil jsem si, že jsem začal dříve, než oni a pomyslel jsem si: „Tady je Oral Roberts s moderním kancelářským zařízením a elektrickými stroji.“ Jenom v uplynulém roce obdržel poštou 4 miliony dolarů. Považte si jen! Čtvrtina všech příjmů křesťanských misijních děl na celém světě, se sešla do rukou jednoho člověka. Prohlédl jsem si to místo.

Nuže Oral je mým bratrem. Miluji jej, je to znamenitý muž. Váží si mne a já jeho též, ale pokud jde o Písmo, nejsme zajedno. Totéž je i s Tommy Osbornem. Velice si ho vážím. Je to jeden z nejskvělejších lidí, které jsem potkal.

Když jsem šel do jejich kanceláří a viděl, čeho dosáhli, pomyslel jsem si, že bych se mohl stydět, kdyby přišli a viděli ubohou kancelář z maringotky. Pomyslel jsem: „Co by tomu řekli?“ Pak jsem šel ven a přemýšlel: Tedy to je budoucí domov Orala Robertse a tamto je budoucí budova Tommy Osborna a jeden o druhém nemluví.“ Šel jsem dále ulicí a uvažoval: „Jak je to s tebou?“ Tu ke mně něco promluvilo: „Vzhlédni!“ Ihned jsem pomyslel: „Ano Pane, ukládám svoje poklady v nebesích, neboť tam je moje srdce.“ Toto neříkám, abych budil soucit. Říkám to jen, protože to tak je. Bůh ví, že je to pravda. Kde jsou vaše poklady? Chcete-li být něčím velikým, nejste ničím. Ale jestliže jste došli k tomu, že nechcete být příliš velkým, nýbrž pokorným služebníkem Kristovým, pak je to **to jediné východiště**.

V Chicagu utvořil bratr Boze s jinými denominacemi společenství a vzdal se nezávislosti své církve. Mluví se o tom, že potřebují člověka, který má přiměřené akademické vzdělání. Ihned jsem řekl: „Jsi na scestí. Potřebuješ-li skutečného pastýře pro církev, pak se ohlédni po někom pokorném, jehož srdce hoří ohněm Božím, i když nebude umět přecíst své vlastní jméno. Takového muže si najdi a ne někoho, kdo bude říkat, že všechno ví, někoho, kdo bude jiným jenom předepisovat a něco podnikne, čímž ti vzniknou jen dluhy. Vezmi si někoho, kdo bude podávat jako pokrm Slovo Boží. Takového člověka potřebuješ.“

Nechtějí přijít k duchovní slavnosti. Někteří říkají: „Bratře Branhame, ty musíš svůj výrok, že ‚mnoho lidí je neurotických‘, odvolat.“ Oni jsou tolik školení. Nu, pak jsou to školení neurotici. Vy máte za to, že nejsou nervově nemocní, jenom vzdělání. Chtěl bych se vás něco zeptat. Můžete mi vysvětlit jejich jednání a při tom tvrdit, že nejsou nervově nemocní? Jaké pohnutky mají k takovému jednání v tomto čase? Každý je žádosti v a zasazuje se za denominace. Ježíš přece nebyl takový. Nespěchal v žádné věci. Netoužil po ničem. ON je nám příkladem.

V našem národě je více kriminality, než dříve. Co jen je zvráceného? Mladiství a dokonce členové církvi si berou život. Muži střílejí své ženy a rodiny a pálí své děti. Hleďte na tu kriminalitu a její vlnu. Můžete pak ještě říkat, že nejsou nervově nemocní? V čem by byl jinak důvod jejich jednání? Národy usilují o moc. Každý by chtěl ovládat ty druhé. Každý by chtěl, aby jeho vlajka vlála. Nikdy nebyl svět tak nemorální, jako nyní. Mohou si svlečené ženy dělat nárok, že jsou morální? To je přece nemožné.

Slyšte! V Bibli je psáno jenom o jednom, kdo se svlékl. Byl posedlý množstvím démonů a nepřítelny. Když se setkal s Ježíšem, byl vysvobozen a stal se normálním a zase se oblékl. Proč se svlékáte? Vždyť je to od ďábla. Potom říkáte, že nejsou lidé neurotičtí. Projedete-li městem čtyřmi uličními bloky a nevidíte-li svlečenou ženu, vraťte se a povězte mi to.

Co je převrácené? Můžete ještě říkat, že nejsou neurotici? To přece není normální. Rozumná žena to nedělá. Má rozvahu a nikdy se nebude takto stavět na odiv světu opilců, necudných demony ovládaných mužů, kdy se často i vraždy dějí.

Věděli jste, že ve Spojených státech se vydá více peněz za alkoholické nápoje, než za potraviny? Lidé se dokonce zadlužují, aby si koupili alkohol. Následek toho je, že přistanou v ústavu pro choromyslné. Lékaři na celém světě v časopisech upozorňují na to, že kouřením vzniká rakovina. Vyzkoušeli to na krysách a je dokázáno, že kouření způsobuje rakovinu plic. Muži a ženy přesto kouří a foukají vám kouř do obličeje. Není to nemoc nervů?

A to, ačkoli evangelium Ježíše Krista je kázáno a Bůh nebes i o potvrdil a se zjevil uprostřed lidu v podobě Svatého ohnivého sloupu, aby ukázal, že Ježíš Kristus v posledním období před Svým příchodem působí. Dává poslední znamení. Oni se ale dále posmívají, ačkoli jsou členy církve. Je to zdravý stav? Tak mně to vysvětlíte. Ptáme se, nejsou-li školení, ale přece nemocní?

Vysvětlíte mi jejich stav. Stříhají si své vlasy, oblékají se světsky a chodí tak na ulici. Bůh nás před tím v Bibli varuje. Ženě s ustríženými vlasy není

dovoleno se modlit. Když to přesto činí, zneuctívá svého muže. Ačkoli si činí nárok, přece se projevuje jako nemorální. On má právo se od ní odloučit a poslat ji pryč. To je pravda. Tak to říká Boží Slovo. Žena, která to slyší a nadále si nechá stříhat vlasy, ačkoli o sobě říká, že je věřící, jestli není neurotická, pak mi řekněte, co je neurotik. Ano, jsou vysoce školení s akademickými vyznamenáními. Dnes se používá více času k tomu, aby se děti vyučovaly algebře a biologii, než aby se s nimi četla Bible a mluvilo o Ježíši Kristu. Každé dítě v této zemi vám řekne, kdo je David Crocket, ale sotva jedna třetina vám může říci, kdo je Ježíš Kristus. Není to neurotické? Dalo by se ještě libovolně hovořit o jiných věcech, které Bible odsuzuje. Nejsou sami kazatelé vzdělání neurotici? Tak je to. Církve to podporují.

Vzpomeňte na Lota. Byl to moudrý muž. Pohleděte na něj. Myslím, že je to důležité. Přišli jste, abyste slyšeli toto kázání. Ztišme se, modlete se ve svých srdcích: „Pane, ukaž mi to! Otevři mou mysl!“ Nechť to Bůh učiní. Nehledě na to, co činí národ, řekněme, co řekl Bůh.

Bible říká, že hříchy v Sodomě byly tak zlé a spravedlivá duše Lotova byla jimi trápena. Neměl ale pravdu, aby proti nim vystoupil. To nedokázal, protože byl starostou města. Nevystoupil proti nim, ačkoli Bible říká, že nezákonné skutky trápily jeho spravedlivou duši. Věděl, že oni činí zvrácenosti, ale neměl odvalu proti tomu vystoupit.

Nuže hleďte, kolik Lotů v Americe včera četlo Bibli, aby si připravili pro dnešek svoje kázání. Jistě v ní četli o křtu na jméno Pána Ježíše Krista. Mnozí z nich mohli číst také o křtu Ducha svatého a i, že: „*Ježíš Kristus, je tůj včera i dnes a až na věky*“ a že: „...*znamení budou následovat těm, kteří uvěří...*“ (Marka 16), jakož i: „*Kdož uvěří ve mne, skutky, které JÁ činím i on činiti bude*“ (Jan 14:12) a také: „*Zůstanete-li ve MNE a Slova MÁ zůstanou-li ve vás, cokoli byste chtěli, prostě a stane se vám.*“ (Jan 15:7) Kolik Lotů to vidělo, ale oni měli výmluvy svých denominací, místo aby zvěstovali, co stojí v Bibli. Podívejte se na jejich shromáždění! Ženy s ustríženými vlasy, na ulicích chodí v krátkých kalhotách, ačkoli vědí, že to Bible odsuzuje. Vědí, že to je proti Slovu Božímu, ale nemají odvalu něco proti tomu říci, ačkoli o sobě všichni říkají, že jsou křesťany. Ve své duši jsou proti tomu, ale nemají odvalu něco proti tomu vyslovit. Není to moderní Sodoma? Pak nevím, kde by se měla hledat. Dej nám Bůh někoho, kdo by proti všem těm věcem vystoupil. Muže, jako Jana Křtitele, který řekl: „*Již je přiložena sekýra ke kořenům stromů.*“ To potřebujeme v tomto čase. Celá země se podobá Sodomě a Gomoře. Je to, jako kdyby Lot na ní zase žil, jehož upřímné přesvědčení mu skrze Slovo říká, že jedná převráceně.

Hleďte, co se stalo ve shromáždění v Chicagu, kterého se zúčastnilo asi 300 kazatelů. Pán mi předem zjevil, co mají v úmyslu činit, jakým způsobem mi chtějí nastražit léčku. Nařídil mi, abych tam šel. Zašel jsem nejdříve k bratru Carlsonovi a řekl jsem: „Nebudete mít to shromáždění v hotelu, ve kterém jste si najali místnost. Budete si muset vzít jiné místo. Bude to místnost se zelenými sedadly.“ Řekl jsem: „Bratře Carlsons, oni mi připravili léčku, že ano?“ Sklonil hlavu. Před několika dny seděl v mé kanceláři a prosil mne, abych zase přišel do Chicaga. Řekl: „Nikdy nezapomenu, bratře Branhame, co se tenkrát stalo.“

Řekl jsem dále v onom rozhovoru: „Proč mně nastavili past, bratře Carlsons? Bojíš se mně říci, proč ty a Tommy Hicks toto zamýšlíte?“ Oba sklonili hlavy. Řekl jsem: „Tommy, proč nemluvíš za mne?“ Řekl: „To nemohu.“ Odpověděl jsem: „Myslel jsem, že mi prokážete službu.“

Potom jsem ale řekl: „Včera večer mluvil ke mně Pán, že sem mám jít a vy že zjistíte, že tu místnost neobdržíte, ale budete muset najmout jinou.“ Dále jsem jim řekl, na které straně bude sedět Dr. Nead a kde bude sedět černošský manželský pár, který bude zpívat a kde budou sedět ostatní. Řekl jsem: „Bude přítomen i budhistický kněz.“ Řekl jsem: „Zjistěte, jestli je o pravda.“ Mají proti mně, že káží vodní křest na jméno Pána Ježíše Krista. Dále mají proti mne, že káží o semeni hada a že nesouhlasím s tím, že každý, kdo mluví v jazycích, má důkaz, že přijal Ducha svatého.“ Řekl jsem: „Jen přijďte a dávejte pozor, co Bůh činí.“

Asi za dvě hodiny po tomto rozhovoru byl volán bratr Carlson a bylo mu sděleno, že si může zase vyzvednout zálohu na místnost. Manažer řekl, že tato místnost byla již dříve někomu zadána a že to bylo přehlédnuto.

Potom dostali místnost za městem. Když jsme se tam onoho rána shromáždili, vstal bratr Carlson a řekl: „Bratři, snad nejste s bratrem Branhamem zajedno, ale jedno vám řeknu: On se nebojí zvěstovat to, čemu věří. Předem mi řekl, že se tyto věci stanou a tak se to splnilo.“ Na to mne představil a řekl: „Zde je. Ať mluví sám za sebe.“ Přečetl jsem místo z Písma (Skutky 26:19): „*Nebyl jsem nevěřící tomu nebeskému vidění*“, jak to řekl Pavel. Obrátil jsem se k nim slovy: „Vy máte proti mně, že učím křest vodou na jméno Pána Ježíše Krista. Z vás tří set se většina představila jako doktor ten a ten a já jsem sotva dokončil obecnou školu. Ale vyzývám vás, aby se někdo s Biblí postavil vedle mne a vyvrátil jedno z těch slov, které jsem kázal.“

Máte to na zvukovém pásku, kdybyste to chtěli slyšet. Nikdy nebylo posluchačstvo tak tiché jako toto. Řekl jsem: „Jaký je důvod? Je zde dnes někdo, kdo byl v onom shromáždění? Ovšem, ohlédněte se!“

Na to jsem řekl: „Když nemůžete vyvrátit, co káží, nebuďte mi v patách.“ Mnozí pozvedají hlasy za zády, ale když vidí člověka tváří v tvář, vypadá to jinak.

Po skončení toho shromáždění se ti muži sebrali a odešli. Tommy Hicks řekl ještě: „Chtěl bych 3 000 pásků s tímto kázáním, abych mohl každému známému kazateli učení trojedinosti jeden poslat.“ Ti muži mi podali ruku a řekli: „Přijdeme do Jeffersonville, abychom se dali ještě jednou pokrýt.“ Kde jsou dnes? Hledali výmluvy, mínili, že kvůli svým denominacím to nemohou udělat. Tenkrát řekli: „Ženu jsem si vzal, spřežení volů jsem koupil nebo pole, které musím obdělat.“ Nebo měli jiné výmluvy. Je takový život hoden evangelia?

Jestliže je evangelium pravdou, opustíme všechno a žijeme jen pro ně. Buďte opravdovými křesťany! Ano. Amen!

Jejich výmluvy jsou ustanovení víry jejich denominací. Podobají se stromům, jejichž stín zakrývá semeno. Vzpomněl jsem na to, že jsem zde před patnácti lety zasadil strom, jehož větve visely tak dolů, že pod tím nerostla žádná tráva, ani bych se nemohl dostat pod ně sekačkou na trávu. Jednoho dne jsem všechny větve ořezal. Nyní tam roste krásná tráva a mohu na ni sekačkou. Travní semeno tam již dříve leželo, ale potřebovalo světlo, aby vzešlo. Pokud denominace přicházejí s výmluvami, pokoušejí se zakrýt semeno stínem a činí to stejné jako Lot.

Jen zahodte všechno a nechtě zazařit světlo evangelia v moci Ježíše Krista. Když světlo zakryjete, neožije semeno. Ale jestliže je zasáhne světlo, vzejde k životu. Proto říkají lidé: „Nechodte do takových shromáždění.“ Oni se bojí, že by světlo mohlo přijít na některé jejich členy.

Vzpomeňte na ženu u studny. Byla smilnice. Tam stáli kněží. Ona poslouchala. A když mluvil Ježíš s Natanaelem a řekl: „Viděl jsem tě, když jsi byl pod fíkovníkem“, kněží řekli, že má Belzebuba, že věští a je z ďábla.

Ta malá žena stála před NÍM ve svém nemorálním stavu, neboť měla již pět mužů a ten šestý jí nepatřil. Ježíš jí řekl: „Dej MI píti!“ Potom řekl: „Jdi a zavolej svého muže!“ Odpověděla: „Nemám muže.“ Řekl: „To jsi správně řekla, neboť jsi měla pět mužů a ten, kterého nyní máš, není tvým mužem.“ Odpověděla: „Pane, vidím, že jsi prorok. Víme, že nám Mesiáš všechno řekne, až přijde.“ Ježíš pravil: „JÁ to jsem, který s tebou mluvím.“

Pro ni byl případ jasný. Světlo svítilo na semeno, které bylo v této smilnici a pro ni byl konec s dřívějším životem. Šla ulicí a oslovovala Boha a řekla: „Pojďte a vizte muže, který mi všechno řekl, co jsem činila. Není-li ON Mesiáš?“ Co se stalo? Světlo proniklo pod stín, který tuto smilnici obklopoval.

Nyní přirovnáme život, který je hoden evangelia. Vezměme Pavla a bohatého mládence. Totéž světlo zasáhlo oba. Oba měli pozvání Ježíše Krista. Je to pravda? Oba byli vyučeni v Písmě. Oba byli teologové. Nezapomeňte na to! Ježíš řekl bohatému mládenci: „*Zachovávej příkázání!*“ Odpověděl: „*To jsem činil od mladosti.*“ Byl mužem poučeným, právě tak jako Pavel. Oba znali velmi dobře Písmo. Oba měli Slovo. Jeden je měl na základě vědění, ten druhý měl zárodek života v sobě. Když přišlo světlo na Šavla, řekl: „*Kdo jsi, PANE?*“ Odpověď zněla: „*JÁ jsem Ježíš.*“ „*Zde jsem.*“ On byl připraven. Světlo přišlo na oba. U jednoho účinkovalo, u druhého ne. Tak je to i dnes, je církev duchovní a církev přirozená.

Bohatý mládenec měl výmluvu. Nemohl to učinit, protože měl mnoho světských přátel, s kterými se nechtěl přestat stýkat. Tak je to i dnes s mnohými lidmi. Patří k nějaké církvi, jako k nějaké lóži a myslí si, že ji nesmějí opustit. Nemám nic proti lóžím, proti církvím, nyní jde o vás. Chtěl bych vám tím říci, že církev, která Slovo Boží zapírá, se stává lóží.

Bohatý mládenec měl výmluvu, ačkoli svoje vyzvání zachoval. Víme, že byl zámožný. Měl vědomost, ale staral se více o to zemské. Pohřební řeč mu držel bezpochyby svobodný mládenec s obráceným límcem. Možná, že dokonce dali vlajky na půl žerdi a řekli: „*Náš milovaný bratr, starosta tohoto města je nyní v náruči Všemohoucího, neboť on byl věrným členem církve. Činil to a ono.*“ Ale Bible říká: „*...boháč otevřel oči v pekle, v mukách.*“ Dokonce i v pekle chtěl uplatňovat svůj vliv. Uviděl Lazara v Abrahamově lunu a řekl: „*Otče Abrahame, pošli sem Lazara...*“ Stále jej ještě nazýval otcem. Měl své poznání a šel do církve rozumově věřících. Když ho zasáhlo světlo, odmítl je. Není-li to moderní trend dnešních církví, pak nevím. Bez ohledu na to, co Bůh nechá svítit na jejich stezku, ať je to ohnivý sloup nebo cokoli, oni se drží svého vědění, dají těm věcem jiný výklad a zůstanou vři svém společenském stavu a ve své skupině rozumově věřících. Pavel byl v předním postavení, měl velké poznání. Byl skutečně učencem, vyučeným Gamalielem, používal vážnosti velekněze, takže obdržel plnou moc k pronásledování věřících. Ale když na jeho stezku zasvítilo světlo a on uviděl ohnivý sloup, který vedl národ izraelský po poušti, poznal, že je to Ježíš Kristus. Opustil všechno, co kdy věděl a přišel k životu.

Můžete označit život boháče jako hodný evangelia, ačkoli věřil? Můžete označit světský život smýšlejícího intelektuála jako hodný? Onoho večera při západu slunce byli ještě společensky pospolu. Kněz se modlil. Předě dveřmi ležel žebrák. Boháč pronášel přpitky a mluvil o své

veliké víře, kterou měl v Boha, ale než nastal příští den, dříve než slunce vyšlo, byl v pekle. Hleďte, tak je to s rozumovou koncepcí.

Ale když světlo zasáhlo Pavla, stalo se něco. Budeme pozorovat, byl-li jeho život hoden. Když světlo zasáhlo Pavla, složil všechno své vědění, vzdálil se od rozumové skupiny a od té chvíle chodil v Duchu Ježíše Krista. Čest buď Bohu! Jak byl moudrý, nepoužíval nikdy velká slova. Když přišel z Korintu, psal jim: *„I já přišed k vám, milí bratři, nepřišel jsem s důstojností řeči nebo moudrosti, zvěstuje vám svědectví Boží... A řeč má i kázání mé nebylo v slibných lidské moudrosti řečech, ale v dokázání Ducha a moci Boží.“* Vaše víra má být založena na síle zmrtvýchvstání Ježíše Krista. Na tom záleží život. Dejte pozor! Nikdy nepoužil svých vědomostí, nešel k intelektuálům. Chodil v Duchu Kristově, pokorně a poslušen Slova Božího, ačkoli to bylo v odporu ke všem ustanovením víry. Pavel uviděl světlo a chodil v něm. Život Ježíše Krista v něm vytvořil život Ježíše Krista v onom věku. Lidé viděli, že v něm působí Duch Boží. Ti pokorní tomu věřili tak, že i kapesníky a šátky z jeho těla nosili nemocným. Pavel reprezentoval tak velice Krista, že všechno, čeho se dotkl, bylo požehnáno. Jakým byl on mužem. Zanechal svůj život, své bohatství, vše, co měl a odebral se k rybářům a žebrákům a nechal své světlo zazářit a lásku Kristovu rozlévat.

Řekl: *„Nikdo ať mi nepůsobí nesnáze, neboť nosím jizvy Ježíše Krista na mém těle.“* Jaký to rozdíl mezi kněžími a hodnostáři a ním. Když byl v Římě, nikdo mu nepomohl a jeho život byl ohrožen, mohl přesto říci: *„Dobrý boj bojoval jsem, běh jsem dokonal, víru jsem zachoval, od této chvíle je mi připravena koruna spravedlnosti, kterou mi PÁN, ten spravedlivý soudce, onoho dne udělí: avšak nejen mně, nýbrž všem, kteří milují JEHO příchod.“* To je život hodný evangelia.

On zastával Krista. Evangelium se jím zrcadlilo. Dříve nežli se to mohlo stát, šel do Arábie a zůstal tam tři roky, probádal Starý Zákon a přišel na to, že to je Ježíš Kristus, který byl předpověděn. Nechal to zazářit a pokorná skupina lidí to viděla. Šel svou cestou, ať byl hladov nebo nasycen (2. Korintským 11:22–23).

Muž s takovou učeností, který své vzdělání nabyl u nohou Gamaliele, jednoho z největších učitelů oné doby, který byl ve shodě s veleknězem. Bratři, on by byl mohl sehnat miliony dolarů a byl by mohl postavit jakoukoli stavbu. To je pravda. Ale on měl jenom jeden plášť a prosil, aby mu byl přinesen (2. Timoteovi 4:13). Ačkoli Demas takovou službu zažil, říká Pavel, že ho z lásky k tomuto světu opustil. Tak píše Timoteovi a prosí ho,

aby s sebou přinesl plášť, který tam zanechal. Muž s takovou službou měl jenom jeden plášť. Chvála buď Bohu.

To mně připomíná Martina, který zastával evangelium, dokonce když sám ještě nebyl obrácen. Jednoho dne potkal umírajícího žebráka, který neměl plášť, jímž by byl chráněn před zimou, ačkoli šlo kolem dost lidí, kteří by mu byli mohli dát oblečení, ale neučinili to. Nechali ho bez povšimnutí. Ale Martin ho spatřil, rozdělil svůj plášť a dal mu půlku a řekl: „Takto můžeme oba žít.“ Šel domů a uložil se ke spaní. Vzpomněl ještě na toho starého muže a plakal. Potom byl probuzen a viděl stát Ježíše Krista ve své místnosti s tím kusem pláště, do kterého zabalil toho žebráka a slyšel, jak říká: „Co jste učinili jednomu z těchto nejmenších, mně jste učinili.“ To je život hodný evangelia. I on vydal svůj život. To vy víte.

Pohledte na Polykarpa. Zasadil se za křest na jméno Ježíše Krista, proti římské církvi. Upálili jej na hranici, když jej vzali z lázně. Pohledte na Ireneu a všechny ty ostatní, kteří právě tak trpěli. To je hodný život.

Všimněte si, co píše Pavel v 11. kapitole Židům: *„Byli kamenováni, rozřezáváni, mučeni... chodili v kožích ovčích a kozích, trpíce nedostatkem, soužením a trápením...“* To je život hodný evangelia. Vidíte to? To je hodný život. Jak je to s tvým a svým životem? Jak staneme před soudem v porovnání s takovými muži? Pavel zastával evangelium a dovolil, aby se Ježíš Kristus mohl jím v každé situaci projevit. Nedbal nic na to, co jiní říkali. I on umřel mučednickou smrtí. Byl hodným reprezentantem evangelia, nehledě na lidi, proudil jím věčný život takovým způsobem, že řekl: *„Přál bych si věru, aby já sám byl zavržen Kristem pro své bratry, kteří jsou podle těla můjmi příbuznými.“* (Římanům 9:3)

Nyní víte, co učiníte, když jste přijali věčný život. Tím je váš dotaz zodpovězen. Můžete volit rozumovou stránku nebo božskou. Máte-li opravdu věčný život, víte, co se stane.

Pavel měl takovou lásku k nevědomým slepým lidem, kteří nevěřili evangeliu, že byl ochoten být zavržen, kdyby tím oni mohli vejít. To mne samého zahanbuje, neboť já jsem byl ochoten se jich vzdát, když nechtěli slyšet. Byl jsem usvědčen a činil jsem pokání.

Nezáleží na tom, co jiní říkají, takový život je hoden evangelia. Boháčů i většina z nás dnes odmítají Slovo života a spokojují se s členstvím v církvi. Vedou život, který není hoden evangelia, ačkoli by je mohli přijmout. To je pravda.

Jak by mohlo svítit evangelium světlem, které bylo zatemněno? Když zapírají moc Boží... Jediná možnost vést život hodný evangelia záleží v tom, že dovolíme Kristu a Jeho Slovu – On je přece to Slovo – aby se

v nás dokonale projevil tak, aby Bůh každé Slovo, které vyslovil, mohl potvrdit. Kristus zemřel a dal se sám v oběť Bohu a vrátil se v podobě Ducha svatého, aby sám Sebe skrze Svůj lid zjevil a pokračoval ve Svém díle, vyzařuje vámi sám Sebe a aby Své zaslíbené Slovo v těchto dnech splnil.

Jan to několikrát zažil, když Krista viděl a slyšel. Kristus šel do vody a Jan vyslovil slova: „*Aj Beránek Boží...*“ Nikdo jiný to nekonstatoval. Ale on to viděl: Světlo, které sestoupilo s nebe v podobě holubice a hlas řekl: „*To je můj milovaný syn, v němž se mi zalíbilo.*“ Viděl, jak to sestoupilo – Ježíš vstoupil do vody. Immanuel stál před kazatelem, který byl považován od jiných za radikálního, ale před lidmi řekl: „*Nechť se tak stane, abych já od tebe byl pokřtěn.*“ Jan řekl: „*Pane, já mám potřebí být od Tebe pokřtěn a Ty přicházíš ke mně?*“ Hleděli si do očí – prorok a jeho Bůh. Amen!

Jak rád bych stál při tom, abych to zažil, jak tam stojí Jan a hledí na Ježíše a zase jak Ježíš hledí na Jana. Ježíš řekl: „*Jen mě nech, neboť tak nám náleží, vyplnit všelikou spravedlnost.*“ Bylo to poselství oné hodiny. Šlo o to, naplnit všechnu spravedlnost. Jan věděl, že On je tou obětí, která musí být nejdříve umyta, nežli může být přinesena a pokřtil Ho. Amen. On řekl. Tak se sluší na nás, abychom plnili všelikou spravedlnost. Ježíš věděl, že Jan je ten pravý. Vydal o něm svědectví a vyslovil se, že on je největší mezi těmi z žen narozenými a řekl: „*On je více nežli prorokem.*“

Ježíš hleděl do jeho srdce a setkal se tam s ním tváří v tvář. Jan nejprve řekl: „*Pane, já mám zapotřebí být od Tebe pokřtěn a Ty přicházíš ke mně?*“ On odpověděl: „*Jen nech tak, Jane, neboť tak nám náleží plnit všecko, co Bůh zaslíbil. Já jsem oběť a musím být umyt, nežli budu přinesen jako oběť.*“

Nyní svítí večerní světlo. Nikdo, kdo má pravou mysl, to nemůže popřít. Každý znalec Písma ví, že toto jsou poslední dny. Pak se sluší, abychom ustoupili od všeho, co je veliké v očích lidí a plnili spravedlnost Ježíše Krista v těchto posledních dnech a obdrželi pečeť Boží dříve, nežli bude moci ďábel dát znamení šelmy.

Proste Boha o to, aby nechal ve vás svítit světlo tohoto času, abyste se stali poslušnými služebníky Božími a potom, ať se při vás nachází ustavičně ovoce Ducha svatého. Dovolte, abych řekl ještě toto: Jediná možnost, jak můžete vést život hodný evangelia, záleží v tom, že dovolíte, aby každá část evangelia našla ve vás místo a aby Jeho zaslíbení mohla být skrze vás uskutečněna a potvrzena. Kéž Bůh ve vás přebývá a potvrdí zaslíbení

pro tento čas, tak jako tenkrát Ježíš řekl Janovi: ‚Nech tak být pro tentokrát, je to správné‘.

My jsme posly tohoto času a máme splnit všechnu spravedlnost. Jsme-li křesťany tohoto času, pak přijmeme Ježíše Krista do našich srdcí. ON je to Slovo. Nic ze Slova nezapírejte. Řekněte: „Je to pravda.“ Vložte to do svých srdcí a poznáte, jaké ovoce Ducha se ve vás objeví a že se každé zaslíbení, které On v Bibli dal, splní. Bůh by chtěl Své Slovo uskutečnit. On chce k tomu upotřebit tvoje i moje ruce. On chce k tomu upotřebit naše oči. Náš jazyk k tomu chce použít. On řekl: „*Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti.*“ Ratolesti nesou ovoce. Vinný kmen dává život. Takový život je hoden.

Mojí modlitbou je, aby všichni věřící, kteří jsou zde přítomni a kteří mě slyší přenosem, Bohem nebes byli požehnáni všelikou milostí a aby On se Svým svatým Duchem sestoupil na nás všechny tak, abychom ode dneška mohli vést život, k němuž by Bůh mohl říci: „*V nich se mi zalíbilo, vejďte ve věčnou radost Pána svého, která je pro vás připravena od ustanovení světa.*“ Kéž Bůh nebes vylije Své požehnání na vás, lidi. Prosím, aby vás ženy s krátkými vlasy tak mocně požehnal, abyste měly sílu odřít se moderního trendu tohoto času a přizpůsobit se tomu, co říká Bible. Jestliže jste se provinily nemorálním odíváním, vylije Bůh nebes svoji milost do vašich srdcí, abyste to již více nečinily, abyste se již nikdy více tím neprovinily. Kéž vám to Duch svatý vysvětlí a ukáže. Kéž vy, které jste křest Ducha svatého ještě nepřijali, jej nyní přijmete.

Kéž vy muži, kteří jste svým ženám dovolili, aby byly vůdci ve vašem domě a o vás rozhodovaly, kéž Bůh nebes vám dá milost, abyste postavili svoje nohy na pevnou půdu a přivedli takovou ženu k rozumu. Poznejte, že je to vaše místo v Kristu, ne jako vládce, ale jako hlava domu. Ona (Eva) přece nebyla v původním stvoření, nýbrž byla z Adama vyjmuta. Je vám Bohem dána, aby o vás pečovala, udržovala vaše šatstvo v čistotě, připravovala jídlo atd., ale ne, aby nad vámi panovala.

Vy americké ženy pobíháte, se silně namalovanými obličejí a s ohrnutým nosem. Kdyby právě přišlo, musely byste jistě utonout. Nadto se domníváte být nějakým panovníkem. Kdo si to dá líbit, je zbabělcem, nikoli pravým synem Božím. To je pravda. Kéž vám mužům Bůh dá milost, abyste jako synové Boží takovému nesmyslu učinili přítrž. Kéž ON vám dá milost, abyste mohli zahodit cigarety a již více neposlušali oplzlé vtipy atd. Veďme jakožto synové Boží takový život, který by byl hoden evangelia. Jde-li někdo po ulici, zda by mohl říci: „Byl-li kdy nějaký křesťan, zde je.“ Tam je jeden, skrze kterého se Bůh projevuje. Takový člověk je opravdo-

vým křesťanem. I když si budete myslet, že vypadá staromódně, ona je ale skutečnou dámou.

Buďte křesťany s dobrou pověstí, neboť my jsme zde cizinci. Toto není náš domov. Náš domov je tam nahoře. Jsme syny a dcerami Krále. Nechť náš život má dobrou pověst. Vedme život, který by činil čest tomu, za co se vydáváme – totiž za křesťany. Nemůžeme-li takový život vést, přestaňte se vydávat za křesťany, neboť jím činíte hanbu.

Děkuji vám všem, že jste zde seděli tohoto horkého večera. Důvěřuji, že ani jeden nebude ztracen onoho dne. Důvěřuji, že vy a já spolu nalezneme milost před Bohem. Kéž mi ON pomůže, abych byl s to vždycky se zastávat pravdy. Nechci urážet, ale také nikdy brát ohled. Kdybych to činil, nebyl bych pravým otcem v Kristu, kdybych svým dětem nechal všechno projít. Musím vás napravit. Každý, kdo má lásku, přijme napomenutí a pokárání. Mám ještě jednu poznámku: „*Láska se nechá napomenout.*“ Tak to stojí v Bibli.

Není-li při nás něco v pořádku, má Bůh právo nás napomenout, napravit, neboť ON nás miluje. Kéž od této chvíle vedeme JEMU hodný život v mírnosti a líbeznosti. Neodvolávejte se na to, že řeknete: „Chvála Bohu, ona to přijala, protože mluví v jazycích, nebo v Duchu poskakuje.“ To může být správné, ale nemá-li ovoce Ducha, není tady Duch. Pak je to jenom napodobeno v nějakém hnutí mysli, protože Duch svatý bude vydávat život skrze ovoce Ducha svatého. To je jediná možnost, kterou má. Bůh vám žehnej. Skloníme nyní svoje hlavy. Kéž Bůh, který poslal světlo v tomto čase posledním, vám žehná. Předě mnou leží Bible a snímek s Andělem Páně – to nadpřirozené světlo ve formě pyramidy, což vědci nemohou vysvětlit. Ale Otče, my jsme tak vděční, neboť TY jsi nám to dal vědět měsíce napřed nežli se to stalo. Jsme TI tak vděční.

Pane, kéž lidé, kteří jmenují Tvoje Jméno, dnes večer zanechají hříchu nevíry. Kéž je tomu, co jsem řekl našim sestrám, správně porozuměno, neboť já jsem to učinil jenom z lásky, O Pane. Nemohu k tomu přihlížet, jak je ďábel zatahuje do svých osidel, ony jednoho dne zemřou a takto se s Tebou setkají, po tom, co uslyšely pravdu Boží. Kéž poznají, že jsou to dlužný samy sobě, aby probádaly Písmo a poznaly, co je správné. Kéž s upřímností padnou na kolena a řeknou: „Ó Bože, je to pravda.“ Více není potřeba, Pane. Jen ať jsou upřímné v tom, neboť Tvé Slovo je pravda.

Lidé, kteří zde sedí, byli lecčím zasaženi, protože Duch Boží k nim nepromlouval. Seděli zticha a poslouchali. Čas, ve kterém žijeme, pokročil. Slunce se sklání k západu. Ó, Bože, brzy nastane tma. Příchod Páně a vzetí Církve se přiblížilo. Velice TI za to děkujeme, Pane. Požehnej všem,

kteří jsou ve TVÉ přítomnosti a všem, kteří tato kázání budou slyšet na celém světě ze zvukových pásků. Kéž se odvrátí od všech starých ustanovení víry a od těch věcí a přijdou k TOBĚ a slouží TOBĚ, BOHU živému. Kéž všechno zkoušejí jako královna ze Sáby. Přišla k Šalamounovi, ačkoli cesta trvala tři měsíce. Tam byl muž, který měl službu, který reprezentoval Ježíše Krista, nebo Boha nebes. Ježíš řekl: „*Ona přišla od končin země, aby slyšela moudrost Šalamounovu, ale větší je tuto, nežli Šalamoun.*“ My víme, že je zde větší – svatý Duch sám je zde, působící skrze lidi.

Otče, my TI za to děkujeme. Já prosím o všechna ta požehnání. Požehnej našemu drahému bratru Nevillovi. Pane, hledíme-li naň a pomyslíme-li na léta práce v lásce, tu moje srdce jásá. Miluji jej. Pane, popatřte na něj, na jeho ženu a děti. TY ho posílíš a dáš mu statečnost. Požehnej mu a zachovej ho ještě mnohá léta ve službě na tomto velkém poli žní, na kterém se nacházíme. Žehnej všem bratřím, kteří slouží, kteří jsou dnes zde. Mnozí jsou zde na návštěvě z jiných míst. Prosím TĚ, buď s nimi, oni stojí za světlem evangelia v různých částech země. Bojují za světlo. Děkuji TI za tyto muže, Pane. Dej jim statečnost a milost ve zkouškách, které přijdou na křesťany. Uzdrav nemocné a trpící, Pane. Dej nám všem statečnost. Kéž by lekce, kterou slyšeli, jejich srdce neopustila, kéž dnem, i nocí o tom přemýšlí. Dej nám toto požehnání, Otče, prosím TĚ o to ve jménu Ježíše Krista. Amen!

Zazpívejme společně: „Miluji JEJ.“ Zavřete přitom oči a vzhlížejte k NĚMU. Řekněte: „Pane, je-li ve mně něco tělesného, vezmi to ode mne, právě nyní.“ Všichni, kdo toto kázání slyšíte, prostě s námi, aby vás Slovo neodsoudilo, probádejte Písmo a poznejte, že je to pravda. Jde o život nebo smrt. Zatímco budeme tu píseň zpívat, zvedněte ruce a prostě, aby bylo vše tělesné z vašeho života odejmuto. Nechť děti a sestry zvednou ruce, zpívejte: „Miluji JEJ“ a oddejte MU svůj život a řekněte: „Očišť mně, Pane, od všeho zlého.“ Za tohoto mocného požehnání zavřete oči a přemýšlejte. Modlete se: „Pane Ježíši, prozkoumej mne“ a ptejte se milujete-li JEJ skutečně. On řekl: „*Milujete-li MNE, ostríhejte mé Slovo.*“ Řekněte nyní ve svých srdcích: „Pane, jsem ochoten dodržovat Tvé Slovo. Dej ať je ve mém srdci zachovávam a nikdy více proti TOBĚ nehřeším.“ Vy JEJ milujete. Není to podivuhodné? Modlím se za vás všechny. Co by mi bylo platno říkat všechny ty věci, kdybych ve mém srdci nevěřil, nebyl přesvědčen, že vám to pomůže? Já jsem unaven, mohu již sotva stát. Nohy mě bolí, pot se ze mě řinul. Nejsem již z těch nejmladších. Káži často 3–4 hodiny bez přestání a pak se ještě modlím za nemocné až do noci. Proč zde stojím? Vy víte, že to dělám již 30 let. Ne abych byl populární. Toho jsem se varo-

val. Vy víte, že nehromadím peníze. Řekl jsem vám kdy něco ve jménu Páně, co by se bylo nestalo? Vy víte, že je to vždy pravda. Miluji vás. Je to láska Boží v mém srdci pro každého. Přál bych si státi před Bohem a říci MU: „Nech mne jim pomáhat.“ Ale já to nemohu, každý musí sám svůj postoj zaujmout. Věřím, že budeme brzy vzati vzhůru. Kdybych zesnul dříve, pamatujte na to – tam se s vámi setkám. Cokoli vám bylo řečeno skrze vidění, dokonale souhlasilo a vždycky se stalo, jak ON řekl. Nikdo nemůže říci po celá ta léta, že by se něco nestalo tak, jak to bylo řečeno. To je po celém světě známo. Cokoli jste viděli a co se stalo na pódiu, vždycky to byla pravda. Ten stejný Bůh mne nechal nahlédnout za oponu času. Viděl jsem, jak mne bratři a sestry objímali a tiskli a říkali: „Ó, bratře Branhame.“ Nemohu se posadit. I když jsem unaven, musím konat svou službu. Je mi 54 let. Mojí modlitbou je: „Ó Bože, zachovej mne, abych kázal Slovo a zastával pravdu.“ Rád bych, aby můj syn Josef byl naplněn Duchem svatým a vzal tuto starou Bibli a abych mu mohl říci: „Můj synu, nos ji až do konce svého života a nepřistupuj na žádné kompromisy!“ Myslel jsem, že Billy Paul bude kázat evangelium, ale toho Bůh nepovolal. Ale mám za to, že Bůh povolal Josefa, ačkoliv teď je ještě malý, zlý chlapec. Již nyní se liší od jiných lidí. On je vůdcem. Víím, že ho Bůh povolal. Rád bych ho vyučil ve Slově Páně, aby Slovo nikdy neopustil. Pomůže-li mi Pán, chtěl bych to sám učinit, aby kázal totéž evangelium, které zastával jeho otec. Chtěl bych vzhlednout a říci: „*Pane nyní propouštím v pokoji Tvého služebníka.*“ Toho bych se rád dožil. I kdyby přišla jiná generace, já jsem zodpovědný za tuto. S ní musím zaujmout své stanovisko. Za vás musím vydat počet před Bohem za evangelium, které káží.

Jak bych mohl obejít pravdu a obstát? Rád bych vás povzbudil, abyste šli kupředu, když ale vidím něco převráceného, musím vás upozornit a ukázat vám, co je správné. Činím to celým srdcem před Bohem. Miluji každého z vás Boží, křesťanskou láskou. Bůh vám žehnej. Modlete se za mne. Nevím, co mi přinese budoucnost, ale víím, kdo má budoucnost v rukou. V tom odpočívám. To stačí. AMEN!

Vydavateľ: misionár Ewald Frank, Krefeld, Nemecko
Slobodná ľudová misia, I. Krasku 18, Trnava, 917 05
internet: www.misia.sk
e-mail: info@misia.sk
☎ 033 5342 991, 0905 414 701

www.misia.sk

WB 1963-06-30

Je tvůj život hoden evangelia?

CZ